Çocuklar gülünce dünya değişir.

Her yer çocuk yaz etkinlikleri umut, neşe, dayanışma ve bol kahkaha eşliğinde başlıyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

2 TL / Temmuz 2018

Zafer kazanıldı peki ya sonrası?

Kenan DAĞAŞAN

Erdoğan başkanlık sistemine kavuştu. Uzun süredir fiilen yürütülen geniş yetki ve otoriterlik yasal zemine kavuştu. Olağanüstü hal artık "olağan" bir hale, süreklileşmiş bir yasal sistem haline geldi.

Şimdi AKP/Erdoğan iktidarının bu geniş yasal yetkilerle, içerisinde debelendiği sorunlar/krizler yumağından çıkıp çıkmayacağı merak konusu.

(...) *Devamı 5. sayfada*

Seçimlerden sonra

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Görünen o ki, 24 Haziran en çok tartışılan seçimlerden birisi olacak. Ne iktidar/Cumhur İttifakı ne de ana muhalefet/Millet İttifakı zafer kazandığını ya da yenildiğini içine sindirerek ilan edemiyor.

İktidarın büyük ortağı/AKP, elbette "havalı", ama yüzlerindeki ekşiliği görmemek imkansız.

Seçimin en çok oy kaybeden partisi onlar, "tek adam" artık ancak "koltuk değneği" ile ayakta durabilirken, hem "tek adam" hem de partisi küçük ortağın/MHP'nin "denge ve denetimi" ile yüzleşiyor.

Ayrıca, çok istenen HDP'nin baraj altına itilmesi de onca çabaya rağmen gerçekleştirilemedi.

(...) *Devamı 4. sayfada*

Erdoğan değil, halk çözer!

Halkın özgürce, barış içinde ve insani yaşam koşullarını güvence altına ancak demokratik bir anayasa alabilir. Demokratik bir anayasaya dayanan demokratik bir cumhuriyet için mücadele etme zamanıdır.

Erdoğan nihayet muradına erdi.

O, artık Başkan. Üstelik, kimse kıskanmasın, anayasası bile var!

Ama nasıl ve ne pahasına?

Bütün koşullarını kendisinin belirlediği, yetmeyince birçok şaibeli durumla gölgelenen bir seçimle!

Medya onun, devletin bütün olanakları emrinde, seçim günü sandıklar onun kontrolünde, elbette sayım ortamı ve sayımların toplandığı kurum da!

Toplumun yarısı karşısında ve Erdoğan'ın kazandığını kabul etmiyor.

Böyle seçimi kim kazanamaz ki?

Ya kazanınca onu bekleyen sorunlar; en başta da ekonomik kriz, Kürt sorunu, Suriye ve Irak da yaşanan kaosun yarattığı gerilimler!

Erdoğan'ın gücü ve yeteneği o sorunları çözmeye yetecek mi?

Şimdiye kadar çözülemediği için birikip patlama noktasına gelen bu sorunları, şimdi ulaştıkları en ağır aşamalarında nasıl çözecek, elinde sihirli değnek mi var?

İşi zor ve önünde biriken sorunları çözmesi neredeyse imkansız.

Her sorun patlama eşliğine dek biriktiği için de, eskisi gibi erteleyerek geçiştirme imkanı da kalmadı. Ülkeyi ağır ve sancılı günler bekliyor.

Halk kazanacak!

Erdoğan kazanmış olsa da, halk güçleri kaybetmedi. Çoğunlukla HDP'nin etrafında toplanan ve bir kısmı da İnce'ye umut bağlayan halk güçleri, seçim dönemi boyunca alanları ve sokakları doldurdu.

Onca baskı ve hileye rağmen HDP barajı aştı, İnce de beklenenden daha fazla oy aldı.

Herkes de biliyor ki, şayet İnce kendisine verilen oylara sahip çıkabilseydi, her şey başka türlü olabilirdi.

Halkın acil ihtiyacı, özgürlük, barış ve iş, aş, barınma, eğitim gibi asgari yaşam koşullarının insanca karşılandığı, sosyal güvencelere sahip olacağı bir yaşam.

Fazla mı; değil ama fazla görülüyor.

O zaman, halkın kendi asgari yaşam koşullarını sağlamayı kimseden beklememesi gerektiği çok açık.

Halk, barış, özgürlük ve refah isteğini ancak kendi elleriyle kazanabilir.

Halkın özgürce, barış içinde ve insani yaşam koşullarını güvence altına ancak demokratik bir anayasa alabilir.

Demokratik bir anayasaya dayanan demokratik bir cumhuriyet için mücadele etme zamanıdır.

Seçimler ve sonrası

Seçimdeki tabloyu değiştirmenin tek yolu alternatif bir

2 ülkeyi kurabileceğimizi gösterebilmekten geçiyor.

Sivas Katliamı'nın Tarihsel Derinlliği

Aleviler var oldukça, Sivas

7 Katliamı'nın acısı ve öfkesi her daim hafızalarda kalacaktır.

Geleceğimizi kaybetmeyeceğiz

Mücadelemizle çocukların

9 yarınları daha renkli ve umutlu olacaktır.

Stagflasyon ve ekonomide çakılma riski

Volkan YARAŞIR

Türkiye ekonomisi stagflasyon yani durgunluk içinde enflasyon riskiyle karşı karşıya. Özellikle yılın son çeyreği ekonomide büyük alt üst oluşları beraberinde getirebilir.

Bütün veriler ve uluslararası konjonktür ekonominin içinden çıkılmaz bir sarmalın içinde olduğunu gösteriyor.

(...) *Devamı 12. sayfada*

Beklediğimiz kendimiziz!

Önümüzdeki dönem, hem egemen güçler hem de devrimci, demokrat, toplumsal ve halkçı güçler açısından son derece kritik ve yaşamsal.

Perihan KOCA

Görünen o ki, 24 Haziran en çok Samuel Beckett'in o ünlü "Godot'yu Beklerken" oyunu şimdilerde yeniden revaçta. Gelmeyecek olanı bekleyen, Didi ve Gogo -"Yapacak bir şey yok" -"Al benden de o kadar" replikleriyle başlatırlar oyunu ve beklerler, beklemekten bıkarak, bekleyişin kısır döngüsünü yaratarak uzun uzun beklerler...

Tarihin sahnesine çıkmak

Didi ve Gogo'nun yakınan, sızlanan, şikâyet eden, başkalarından medet uman karakterleri ve gelmeyecek olana yaslanarak, Godot tarafından kurtarılmayı bekleyen, ataletin eylemsizliğe, bekleyişin bir eyleme dönüştüğü ahvalleri ülkemiz insanına ve hatta sosyalist solumuza hiç de yabancı gelmeyecektir kanımca...

O halde, önümüzdeki yeni dönemi çatallanmış bir yol ayrımı olarak kabul edip, Beckett'in Godot'sundan işaretle soralım:

Godot'yu beklemeye devam mı edeceğiz; yoksa kendimizden başka kurtarıcı beklemeden tarihin sahnesine çıkmaya yeltenip, "beklediğimiz kendimiziz" şiarını kitlelerin kulağına mı fısıldayacağız?

(...) *Devamı 3. sayfada*

POLİTİKA

Kemalist devlet yerine Türk-İslam sentezi ekseninde yeni bir devlet kuruluyor

Seçimler ve sonrası

Ülkenin yarısı refahı, huzuru, istikrarı; sömürgeci, ırkçı açık bir diktatörlüğün yayılmacı heveslerinde görüyor. Bu tabloyu değiştiremezsek ya büyük kıyımlara sessiz kalacağız, ya da bir iç savaşın içine sürükleneceğiz.

A.Haluk ÜNAL

Yaşadığımız son seçimlerle Türkiye Cumhuriyeti'nin bir dönemi kapandı yeni bir dönemi açıldı. Kemalist mimari yıkıldı ve yerine Türk-İslam sentezi ekseninde yeni bir devlet kuruluyor. T.C. kapitalist, neoliberal temelde yeni bir siyasi stratejiye yöneliyor, aks değiştiriyor. Türkiye'nin bu günü de anlamamıza neden olacak tarihsel yön değişimi aslında 12 Eylül 1980 darbesiyle gerçekleşti.

Ilımlı İslam'ın öncüsü

12 Eylül sonrası Özal'ın liderliğini yaptığı neoliberal projenin birkaç temel özelliği vardı: Ülkede piyasa ve tüketim kültürünün hâkim kılınması. Amerikan tipi bir başkanlık sistemine geçilerek, parlamenter rejimin istikrarsızlıklarının giderilmesi. Başta Kuzey Irak olmak üzere Kürt coğrafyasının doğal zenginliklerinin "abisi ve hamisi" olarak, "yerli burjuvazinin" yeni kaynaklara kavuşarak "sınıf atlaması", bir "alt emperyalist" ülke haline gelmesi.
Böylece Türkiye, ABD ve NATO'nun yeşil kuşak projesinin yerine geçirmeye karar verdiği, "açık yeşil kuşak" (ılımlı İslam) projesinde öncü bir rol oynasın isteniyordu.

Erdoğan'ın yeni stratejisi

Bu plan 1980-2000 arasındaki 20 yılda, egemen sınıf içi çatışmanın şiddeti nedeniyle önemli ölçüde başarılsa da birçok önemli hedefine ulaşamadı. 2001 büyük kriziyle de süreç çöktü.
İşte 2002'de AKP'nin üstlendiği ihale, yarım kalmış işin bitirilmesi için yeni kan bulunması anlamına geliyordu.
Erdoğan'ın vahşi kapitalizm temelinde bir yandan Ortadoğu'da – Kuzey Irak, Kuzey Suriye- izlediği işgalci, yayılmacı politikayla, ülkede kurumlaştırmaya çalıştığı açık savaş diktatörlüğünün toplamı, bu yeni stratejinin ana sütunları.

Aşılamayan kriz

Bu aslında egemen sınıfın bir kesiminin de öngörüsü diye anlaşılmalı. Küresel kapitalizmin içine girdiği ve bir kısım analistlerce yerli yerinde "uygarlık krizi" olarak adlandırılan durumda yapılan bir seçim.
Kapitalizm bir önceki küresel krizini küresel bir özelleştirme harekâtıyla atlatmıştı. Kendisine sosyalist diyen ülkelerin devlet kapitalizmi yoluyla biriktirdi kamusal zenginlikler, Orta Doğu diktatörlüklerinin kamusal birikimleri, Batı'da çalışan sınıflara sosyal devlet adı altında sus payı olarak sunulan "rıza modelleri"nin kasaları boşaltıldı; bütün kamusal birikimler özel sektöre yok pahasına devredildi.
Ama bu politika ne yerel ne küresel kapitalizmin krizini aşmasına yetmedi. Artık Batı'nın en zengin ülkelerinde bile ne "sus payı" dağıtacak güç ve kaynak var ne de yeni kaynak yaratabilecek gerçekçi çözümler.

Tabloyu değiştirmek

Geriye tek bir kaynak kalıyor; çalışan sınıfların kanı, canı. Çin, Rusya, İran, Kuzey Kore, Macaristan vb. ülkelerde uygulanan bu model sermayeye bütün imkânları sunarken, çalışan sınıflara tek bir itiraz hakkı bırakmamak üzerine kurulu.
İşte 24 Haziranda bu ülkenin yaptığı seçim ve Erdoğan'ın sopayla bizi soktuğu, ülkenin yarısını oluşturan emekçi kitlelerce desteklenen yol budur. Burada anahtar elbette bu yola destek veren kitleler.
Ülkenin yarısı refahı, huzuru, istikrarı; sömürgeci, ırkçı açık bir diktatörlüğün yayılmacı heveslerinde görüyor. Bu tabloyu değiştirmenin tek yolu da "öteki" yarımıza bu yolun hepimize getireceği yıkımı anlatabilmek ve alternatif bir ülkeyi kurabileceğimizi gösterebilmekten geçiyor.

MHP yeni dönemin "sopası" olacak

Bilinen MHP'nin "beklenmeyen" oyu

"İç Anadolu ve Doğu-Güneydoğu Anadolu'da AKP'den MHP'ye dönen oylar, uzunca bir süredir iktidarın nimetlerinden faydalanan devletin fraksiyonlarından bir kesimin, devlet krizinde MHP›de özgün bir şekilde konumlanmayı tercih ettiklerini gösteriyor."

Hasan FERAMUZ

24 Haziran seçimlerinin en büyük sürprizini gerçekleştiren MHP oldu. Kimsenin "beklemediği" bir şekilde MHP yüzde 11,1 oranında oy aldı. Devlet Bahçeli'nin büyük bir "çabayla" gerçekleştirdiği 4 salon toplantısı ve 1 mitinglik performans, MHP'nin 1 Kasım seçimlerindeki yüzde 11'lik oyunu korumayı başarmasını sağladı.

Oylar nereden geldi?

Anketlerde en iyi ihtimalle yüzde 7-8 oranında oy alması beklenen MHP, içinden yüzde 10 oranında oy alan İyi Parti'yi çıkarmasına rağmen, nasıl yüzde 11 oranında oy aldı?
Birinci etmen AKP'den MHP'ye geçen oylar (ki bu seçimin bir an için hilesiz, baskısız ve adil(!) bir ortamda gerçekleştiğini varsayalım).
Şu iki ildeki değişim bunun göstergesi: Sivas'ta AKP yüzde 68,7'den 48,3'e düşerken MHP yüzde 11,8'den 19'a yükselmiş; Yozgat'ta AKP yüzde 64,8'den 52,3'e düşerken MHP yüzde 12,5'den 24,7'e yükselmiş. Bu veriler, AKP'nin yüzde 10 oranında oy kaybettiği İç Anadolu'daki oylarının MHP'ye geçtiğini gösteriyor.
İkinci etmen ise MHP›nin 1 Kasım'a göre Doğu ve Güneydoğu'daki 18 ilde oylarını 159 bin arttırması. Bu artışta ise son dönemde bölgeye gönderilen yüksek sayıdaki asker ve polislerin ülkücü kökenli olmaları, yine AKP'den MHP'ye geçen oylar ile sosyal medyadaki videolarda görüldüğü gibi seri bir şekilde MHP'ye basılan oy pusulalarının etkisi büyük.
Bu iki etmen Adana, Mersin, Osmaniye gibi MHP'nin kalelerindeki oyların İyi Parti'ye geçişinin telafi edilmesinde büyük rol oynadı.

MHP'nin gücü ve işlevi

İç Anadolu ve Doğu-Güneydoğu Anadolu'da AKP'den MHP'ye dönen oylar, uzunca bir süredir iktidarın nimetlerinden faydalanan devletin fraksiyonlarından bir kesimin, devlet krizinde MHP'de özgün bir şekilde konumlanmayı tercih ettiklerini gösteriyor.
Böylece AKP/Erdoğan'ın politikalarını dengelemeyi ve denetlemeyi, AKP/Erdoğan çizginin dışına çıktığında ABD/NATO'nun onlara vuracağı sopa olmayı, olası bir restorasyonun yürütücülüğünü üstlenmeyi ve halkçı güçlerin yükselişinde de bastırıcı güç olmayı görev edindikleri görülüyor.
Bununla birlikte sıcak para akışının güldür güldür aktığı dönemde kovasını doldurmak ve böylece tefeci-bezirganlıktan burjuvazinin şık dünyasına sıçramak için AKP'ye geçen Anadolu kaplanlarının, bağıra çağıra gelen ekonomik krizde bu devlet fraksiyonuyla birlikte MHP'de olmayı faydalı buldukları görülüyor.
İşçi ve emekçilerin krizle birlikte giderek artan öfkelerinin yönlendirilmesi ve direnişlerinin bastırılmasında MHP'nin "gücüne" ve Kürt düşmanlığına yaslanmayı tercih ediyorlar.

Gücün sınırı

Nitekim Kürt illerinde asker ve polis sayısının arttırılmış olması, başta Afrin olmak üzere düzenlenen operasyonları bozkurt işaretini ellerinden düşürmeyen JÖH-PÖH'lerin gerçekleştirmesi, üniversitelerde ve direniş alanlarında ülkücü güruhun provokasyonları ve çeteler için af istemi MHP'nin "gücünün" ve önümüzdeki dönemde işlevinin ne olacağının öncü göstergeleri.
Öte yandan Erdoğan›ın esnek, pragmatik ve kullan-at ittifak politikaları ve devlet krizinin devam etmesi, MHP'nin gücünün sınırlılığını ve kaygan bir zeminde bulunduğunu gösteriyor. Bu durum MHP ile yapılmak istenenlerinde tereyağından kıl çekercesine gerçekleştirebileceğine dair soru işaretlerini bulunduruyor.
Fakat esas olarak MHP'nin gücünün ve işlevinin sınırlılığını gösterip, onu gerisin geriye püskürtecek olan ise devrimci-halkçı güçlerin göstereceği direniş olacaktır.

İyi Parti ve seçimler

İyi parti içerisindeki ideolojik farklılıklar bir yandan partinin kapsama kapasitesini genişletirken, öte yandan çok fazla güç odağı oluşmasını ve bunların birbiriyle sürekli çatışma halinde olmasını da beraberinde getirecektir.

Meral ÇINAR

Tek adam rejiminin kurumsallaşmasını sağlayacak, faşizme giden yolun taşlarını döşeyen başkanlık seçimlerini de geride bıraktık.
İki ay gibi kısa bir sürede örgütlenen seçimlerde, her partinin kendince bir hedefi ve bu hedef etrafında oluşan söylemleri oldu. En iddialı söylemlerde bulunan partilerden biri de; henüz kurulalı 8 ay olan İYİ Partiydi.
Kendisini neoliberal ılımlı-milliyetçi-İslam ekseninde var eden, MHP kökleri ile geleneksel merkez sağ arasında bir sentez kurmaya çalışan İYİ Partinin ve T.C derin devlet bağları çok güçlü olan, despotik devlet geleneğine bağlılığıyla bilinen Meral Akşener'in yüksek iddiaları seçim sonuçlarına beklenildiği gibi yansımadı.

İstifalar

Seçim öncesi, tabanda beklentilerin karşılanamadığı ve içeride yaşanan gerilimlerin bir huzursuzluk yarattığı, parti ilçe teşkilatlarında ve gençlik örgütlenmesinde yaşanan istifalarla açığa çıkmıştı.
Yusuf Hallaçoğlu, gençlik sorumlusu Osman Ertürk gibi partide belirli bir kliği temsil eden önemli isimlerin seçilmeyecek sıralardan aday gösterilmesinin, adayların belirlenmesinde Meral Akşener, Koray Aydın ikilisinin önerilerinin dışına çıkılmamasının istifalardaki payı büyük.
9.96 ile barajın altında kalınan seçim sonuçları ise, henüz milletvekili adayları belirlenirken yaşanan gerilimler nedeniyle onlarca istifanın yaşandığı bir partiyi nasıl etkiler siz düşünün. Seçim sonrası da bu gerginlikler "başarısızlıklar" üzerinden devam edebilir.

İYİ Parti oyları neren geldi?

Her ne kadar Aytun Çıray "Bizler AKP'nin oyunu aldık, MHP'nin değil" demiş olsa da yapılan anket çalışmalarında; İYİ Partinin oylarının yüzde 60'a yakın kısmını MHP'den aldığı, geri kalanını ise CHP ve AKP'den devşirdiği görünüyor.
Kasım 2015 ve Haziran 2018 seçimlerini karşılaştırdığımızda; Muğla'da MHP yüzde 14,95'den yüzde 6,33'e gerilerken, İYİ Parti yüzde 16,76 oranında almış. Çanakkale'de MHP yüzde 14,78 den yüzde 6,79'a düşerken İYİ Parti yüzde 17,05; Antalya'da MHP, yüzde 17,59'dan 9,99'a gerilerken İYİ parti yüzde 17,19 oranında oy toplamış. CHP'nin ulusalcı seçmeninden de oldukça oy alan İYİ Partinin Ege kıyısında kendisine milliyetçi seküler bir taban yakaladığı görünüyor.

Zevahiri toplamak gerek

Velhasıl İYİ Parti bu seçimlerle birlikte AKP-MHP-CHP den aldığı oylarla eklektik bir yapıyı merkez sağ etrafında konumlandırıp, aynı zamanda liberal, İslamcı, milliyetçi bir ideolojiyle kuşatacak. Fakat parti içerisindeki ideolojik farklılıklar bir yandan partinin kapsama kapasitesini genişletirken, öte yandan çok fazla güç odağı oluşmasını ve bunların birbiriyle sürekli çatışma halinde olmasını da beraberinde getirecektir.
Bunu şimdiden kendini; Koray Aydın'ın ve Ümit Özdağ'ın seçim başarısızlığını arkasına alıp olağanüstü kongre hazırlıkları yaptıkları ve Meclis Grup Başkanlığı için yarışa girdikleri yönünde yapılan kulislerde görebiliyoruz.
Tüm bu gelişmelerle birlikte İYİ parti için, AKP ile anlaşacak, MHP ile yeniden birleşebilir tespitleri yapmak için henüz çok erken. Restorasyon hamlesinin bir başarısızlık yaşadığı fakat kendisini sürdürebilmek için fırsat kolladığı, bunun bir tarafında İYİ Partinin de olabileceği gerçekliği de kendini koruyor.

24 Haziran seçimleri egemenlerin çok katmanlı krizlerini çözemedi

Halkın çıkış arayışı sürüyor

Seçimler sonrasında, faşizme yönelim güç kazanmış olsa da, çelişkiler derinleşmiş ve demokratik bir cumhuriyeti kurma olasılığı da nesnel olarak kendini bir kez daha ortaya koymuştur.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Erdoğan, 24 Haziran seçimlerinden, muazzam güçlerle donatılmış bir yürütmenin başına geçerek çıkmış olsa da, nihai bir zafer kazanmış değil. Üstünde hareket ettiği zemin oldukça kırılgan ve onu kuşatan krizler henüz çözülmüş değil.
İktidarın kurumsallaştırmaya çalıştığı baskıcı-otoriter rejim, kendisini halkı mülksüzleştirme ve yoksullaştırma üzerinden kuruyor. Toplumsal çürümenin ve ahlaki çöküntünün yaygınlaştığı bir toplumsallık inşa ediliyor.
Kritik kırılmalardan biri de, derinleşecek ekonomik krizin faturasının topluma yüklenmesinin yaratacağı öfkenin, iktidar tarafından şovenizme kanalize edilmesi olabilir. Şovenizmin karşısında, lokal işçi direnişlerinin yaygınlaşmasını ve bütünleşmesini örgütlemeye yoğunlaşmak gerekiyor.

Düzen içi muhalefetin sınırları

24 Haziran seçimleri bir kez daha ülkeyi yeniden kurma iddiamızı doğrulamış, düzen içi muhalefetin çıkış arayışlarının sınırlarını göstermiştir. İnce'nin mitinglerinde açığa çıkan kitlesellik, milyonların çıkış arayışının sonucudur.
Seçim gecesi, İnce'den "beklenen" açıklamanın bir türlü gelmeyişi ve "Adam kazandı" mesajı ise, büyük bir enerji ve moral üstünlüğü ile gecesini gündüzüne katarak çalışan milyonlarda yaşanan "hayal kırıklığını" derinleştirdi. Ancak, 24 Haziran'a çarpan kitlelerin, şu anki hayal kırıklığı, henüz toplumsal bir geri çekilmeye dönüşmüş değil.
HDP'nin aldığı yüzde 11,7'lik oy oranı; toplumsal güçlerin bütün zora ve baskıya rağmen inatla, direnişini sürdürmesinin sonucudur. Gezi Ayaklanmasıyla başlayan ve 7 Haziran'da da devam eden, Kürt halkıyla diğer toplumsal güçler arasındaki mesafenin giderek kapanması, 24 Haziran'da HDP'nin barajı aşması üzerinden kendini bir kez daha göstermiştir.

Halk güçleri akacak mecra arıyor.

Kurucu irade ve demokratik program

Toplumsal güçlerin çıkış arayışını, "kurucu irade" perspektifiyle ve "gündelik yaşamın her anına müdahale etme" biçimlerini çeşitlendirerek örgütlemek zorundayız.
Haziran ayaklanmasıyla "kendiliğinden" açığa çıkan milyonların özgürlük arayışı farklı biçimlerde kendini sürdürüyor. Toplumsal güçlerin önünü açmak, sadece "direniş ve savunma" zemininde konumlanmadan, aynı zamanda kurucu bir program etrafında özneleşme zeminine sıçramakla mümkün olacak.
Kendi başına kaldığında ancak "mağduriyetin protestosu" şeklinde kendini gösteren "kitlelerin kendiliğinden hareketleri", aynı zamanda bulanık da olsa içinde "yeni bir yaşam" tahayyülünü de barındırıyor. Bu gizli umudu büyütmek gerekiyor.

Halkçı-devrimci özne

Sonuç olarak, seçimler sonrasında, faşizme yönelim güç kazanmış olsa da, çelişkiler derinleşmiş ve demokratik bir cumhuriyeti kurma olasılığı da nesnel olarak kendini bir kez daha ortaya koymuştur.
Olayların karmaşıklığı, halkçı olasılığın berraklaşmasını ve örgütlenmesini zorlaştırıyor. Halkçı-devrimci bir politik özne bu zorluğun aşılmasına öncülük edebilir. Halkçı-devrimci bir gücü, ancak kitlelerin özneleşeceği yerel meclisleri, işyeri komitelerini, Alevi, kadın ve ekoloji hareketlerini örgütlemek ve birbiriyle ilişkilendirmek üzerinden doldurabiliriz.
Meclisleri örgütleme süreci ise, bir örümceğin ağlarını örmesi misali çalışacak yoğun ve özel bir emeği talep ediyor. Karanlık belirsiz günlerden çıkış, "kurtarıcı beklemeden" kendi hayatlarımızı elimize alarak mümkün olacak.

Beklediğimiz kendimiziz!

Ülkenin gidişatına asgari bir program ve ilkeler çerçevesinde ortaklaşarak müdahale etmek ve değiştirmek için kurucu bir irade ile "Kendimizden başka kurtarıcı beklemiyoruz!

Perihan KOCA

(1. sayfadan devam...)

Tercih değil zorunluluk

Bizim tercihimiz ikincisi. Hatta tercih değil de, sorumluluk ve zorunluluk kavramları daha uygun düşecektir....
Seçimden seçime sürüklenen ülkemizin son seçim takviminde, işlevini yitiren parlamenter siyaset ve restorasyoncu sol tarafından 24 Haziran gecesi, kitlelerin yüz üstü bırakılmaları, terk edilmişlik duygusuyla hayal kırıklığına yaslanarak, etrafa saçılan komplo teorileri ile kendine dayanak oluşturmaya çalışılması, kendimizden başka kurtarıcı beklemiyoruz sloganına yeni bir anlam kazandırdı. Memleket Biziz, Mart ayında, tek adam rejimi karşısında bir biçimde hareket halinde olan toplumsal ve halkçı dinamiklerin özgürlük arayışına ve soldaki politik özne boşluğuna karşılık üretmek için genel bir çağrı yaptı. Ülkenin gidişatına asgari bir program ve ilkeler çerçevesinde ortaklaşarak müdahale etmek ve değiştirmek için kurucu bir irade ile "Kendimizden başka kurtarıcı beklemiyoruz! Ülkemizi yeniden kuracağız" şiarıyla yola çıkarak, halkın kendi seçeneğini yaratmaya soyunan Memleket Biziz acil bir önem ve anlam kazandı.

Karmaşık dönemi karşılamak

Ve Memleket Biziz'i ortaya çıkaran koşullar ve fikriyat da tarih tarafından yeniden teyit edildi.
Şimdi memleketin gidişatına "ses çıkar, durdur, ülkeyi yeniden kur" diyerek bir araya gelen -işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, ekolojistler, LGBTİ'ler, halklar ve inançlar- devrimci demokrat toplumsal güçlerle, Memleket Biziz diyenlerin, 22 Nisan'da Ankara'da gerçekleşen Özgürlük Buluşması'nda çıkardığı yol haritası ve meclisler hedefini, 24 Haziran sonrası oluşan yeni düzlemde yaşamın içinde somutlamaya soyunma vaktindeyiz.
Evet, 24 Haziran seçimleri geride kaldı ve her halükarda yeni bir dönemin kapıları aralanıyor.
Şimdi, rejimin anayasal statü kazanmasıyla birlikte, ülkemize özgü yeni bir faşistleşme biçimiyle, rejimin kurumsallaşmasının adımlarının hızlandığı ve ama birçok olasılığın-ve hatta birbirini iten ve dışlayan birçok olasılığın- siyaset sahnesinde aynı anda devrede olduğu, fevkalade karmaşık yeni bir dönemle karşı karşıyayız.

Siyasi krizin yeni fay hatları

Politik dengelerin çok yönlü olarak değişeceği, çelişkilerin ve kriz alanlarının derinleştiği, mücadelenin ve sınıfsal çatışmaların keskinleşeceği yeni bir aşamaya geçildi.
Kutuplaştırma ve şok doktrini politikalarıyla yaşamın her uzvuna sızdırılan toplumsal bir çürüme halinden dayanakla, rejiminin inşasına soyunan iktidar, kurumsallaştırmaya çalıştığı faşizme şimdi, seçimler aracılığıyla meşruiyet kazandırmaya çabalıyor.
Ancak, öyle ya da böyle seçimleri "kazanmasına" rağmen, siyasi krizin yeni fay hatlarına yayılmasına da engel olamıyor.
Zira sahnedeki güçler ve devrede olan olasılıklar henüz yenişebilmiş ve birinden biri galip gelebilmiş değil.
Dolayısıyla önümüzdeki dönem, hem egemen güçler hem de devrimci, demokrat, toplumsal ve halkçı güçler açısından son derece kritik ve yaşamsal.

Seçimlerin ötesinde

Suya sabuna dokunmayan steril duruştan sıyrılarak, yeni dönemin koşullarına ve özgünlüklerine uygun etkin, aktif, kurucu bir siyaset biçimine yönelelim.

Perihan KOCA

16 yılda 15 seçim, Haziran 2013 ayaklanması ardına son 4 yılda 6 ardışık seçim yaşayan ülkemizde, toplumun seçimler üzerinden yaşadığı politizasyonun belli bir sınırda kaldığı açık.
24 Haziran seçimleri, tarihinin en yüksek katılımıyla gerçekleşen seçim dahi olsa bile, kitlelerin sandıkla politize olma hali sınırlı ve edilgen bir siyasallaşma ve seçimden seçime mobilize olma halini aşamıyor.

Halkın kendi seçeneği

Köklü değişikliklerin sandık matematiğiyle olamayacağını (elbette seçim süreçlerinin önemini yadsımadan) ve seçimlerin yalnızca bir araç olduğunu gören bir yerden, şimdi kitleleri edilgen ve nesne olmanın ötesine taşıyarak özneleştirecek, mevcut düzeni sarsıcı ve yeniden kurucu, siyasete etkin katılım biçimlerine ve mücadele araçlarına kafa yormalıyız.
24 Haziran seçimlerinin hemen ardına, sosyalist solda çubuğu yerel seçimlere büken ve salt sandığa kanalize olma siyasetini salık veren talihsiz açıklamalara tanıklık ettik.
Oysa derhal, salt sandık ve yüksek siyaset mecralarından ve hatta egemen güçlerin restorasyonundan medet umma ahvalinden sıyrılarak, çubuğu halkın kendi seçeneğini yaratmaya bükmeliyiz.

Memleket Biziz diyenlerin çağrısı

Yeni bir sol duruşa, yeni bir siyaset yapma biçimine ihtiyacımız var.
Geçmişin ezberleri ve bakiyesiyle yahut altı doldurulmayan "Haklıyız Kazanacağız" sloganvari duruşuyla yeni dönemi karşılamaya çalışmak abesle iştigal olacak ve günü kurtarmacı, idare edici yaklaşımın ötesine geçemeyecektir.
Evet, çetrefilli bir döneme soluduğumuz aşikâr. Ancak karmaşanın zenginliğinden korkmayalım. Suya sabuna dokunmayan steril duruştan sıyrılarak, yeni dönemin koşullarına ve özgünlüklerine uygun etkin, aktif, kurucu bir siyaset biçimine yönelelim.

Dönemin ihtiyaçlarını keşfetmek

Temel ilkelerde asgari düzeyde ortaklaşan, son derece esnek, kapsayıcı, herkesin kendini kendi üslubu ve talepleriyle ifade edip, özne olacağı, görünmezliğe hapsedilen gündemleri görünür kılacak, gündelik yaşamın siyasetini yapan, toplumsal dinamiklerin taleplerini toplumsallaştıracak, yeni bir toplumun kuruluşu için gerekli maddi araçları yaratacak, kurarak ve kazanarak ilerleyen bir mücadele hattını inşa edebiliriz.
Artık hayır demek, söz söylemek yetmiyor! Hayır demenin, protesto etmenin ötesine sıçrayarak, arayışçı, keşifçi çok yönlü bir tarzla yeni politik kanallar geliştirmeye, farklı mücadele biçimleri ve düzeylerine ön açmaya ve alternatif alanların inşasına girişmeye ihtiyacımız var.

Yeni bir kurucu irade

Evet, "Memleket Biziz" bu saiklerle henüz yaşamda yeşermeyi bekleyen, kurdukça kök salacak bir düzleme işaret ediyor.
Şimdi fikri organize etmeye, fikri yaşamın içinde somutlamaya çubuğu bükmeliyiz.
Özlemlerimizi, arzularımızı başka bir bahara ertelemeyeceğiz, Godot'yu beklemeyeceğiz, çünkü beklediğimiz kendimiziz!
Parolamız belli:
Kendimizden başka kurtarıcı beklemiyoruz!
Şimdi ivedilikle kurucu bir irade ile memleketin dört bir yanında bu parolayı bayraklaştırmaya soyunacağız.
Çünkü Memleket Biziz, Gelecek Biziz!

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Halk güçlerinin "Demokratik Cumhuriyet" yönelimi varlığını sürdürüyor

Seçimlerden sonra

İktidarın büyük ortağı/AKP, elbette "havalı", ama yüzlerindeki ekşiliği görmemek imkansız. Seçimin en çok oy kaybeden partisi onlar.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

(1. sayfadan devam...)

Metal yorgunluğu sürüyor

İlk önce Erdoğan tarafından dillendirilen ve seçim kampanyası süresince herkes tarafından da görülen "metal yorgunluğunun" ise, sinsi, ağır ve sert bir gerçeklik olarak sürüp gittiği anlaşılıyor. Kampanyadaki pratiği dikkate alınırsa, Erdoğan'ın bizzat kendisinin de aynı "yorgunluk" tarafından zorlandığını saptayabiliriz. Şayet böyleyse, önümüzdeki kısa dönemde yaşanacak yerel seçimlerde İstanbul, Ankara, Adana ve Mersin'i kaybedebilirler. Üstelik, Erdoğan ekibinin ufka bakınca gördükleri pek de iç açıcı değil. Sürüp giden ve daha da ağırlaşması beklenen ekonomik kriz, bölgesel hatta küresel dengelere yerleşebilecek bir ağırlığa ulaşan Kürt sorunu, Güney'i temizleyen Suriye ordusunun beklenen İdlip seferi gibi bir dizi "tatsız" gerçek, AKP açısından "seçim zaferinin" tadını kaçırıyor olmalıdır.

Erdoğan da en az partisi kadar yorgun görünüyor.

İttifak içi dengeler

AKP/Erdoğan'ın, kendisini sarıp sarmalayan çok yönlü kriz dinamiklerine çözüm üretmekte yeterince yetkin olamadığını ve devleti ana hatlarıyla kontrolüne almasına rağmen halen de güç eksikliği yaşadığı için MHP ile ittifaka zorlandığını saptayabiliriz.

AKP-MHP İttifakı, seçim sonuçlarıyla farklı bir anlam kazandı ve bu yeni anlamdır ki Bahçeli'ye cesaret veriyor. Bahçeli, göğsünü ileri uzatırken omuzlarını geri çekip ve gözlerini de gökyüzüne çevirerek üstten konuştu ve "denge ve denetleme" görevini yüklendiklerini hepimize bildirdi.
Ültimatomun asıl adresinin ise, Erdoğan/AKP olduğu anlaşılıyor. Açık ki, iktidar ortaklığına, seçimler öncesindeki sözde kalan ve belirleyici olamayan hafifliğinden çıkarılarak özel bir ağırlık ve statü kazandırılmaya çalışılıyor. Ancak, 15 Temmuz sonrasındaki hamleleriyle devletin içindeki etki alanını oldukça genişleten ve üstelik nobranlığıyla bilinen Erdoğan'ın bu üstten tavrı unutmayıp fırsatını bulduğunda "faturasını" çıkaracağını tahmin edebiliriz. Hatta, "şayet bir restorasyon gerekliyse onu daha uygun bir partnerle yapma" iradesiyle, İyi Parti seçeneği şimdiden değerlendiriliyor olmalıdır. Ama, ittifak içi dengeler, esas olarak pek de "görünmeyen" bir alanda kurulacaktır.

Devlet krizi devam ediyor

Ona "karşısından ya da ters" bakanlara "çelik gibi" davransa ve yekpare-sarsılmaz bir bütünlüğe sahipmiş gibi gözükse de; devlet, kendisine şayet "içinden" bakılırsa, oldukça bol sayıda ve birbirleriyle çekişen fraksiyonlar arasında paylaşılmıştır. Hele 15 Temmuz sonrasında oluşan "devlet krizi" koşullarında, devlet-içi fraksiyonlar arasındaki ilişkinin oldukça hassas ve gergin olduğunu tahmin edebiliriz. Bu hassaslık ve gerginliğin, ülkemizde son derece kısıtlı olan "özerklik" kapasitesini saymazsak devlete doğrudan/neredeyse ilgili büro düzeyinde bağımlı siyasal partiler alanına yansımaması düşünülebilir mi? İşte, seçim sonuçlarına da bu temelde yaklaşılacak, devlet içindeki güç ilişkileri devletle iç içe geçmiş siyasal partilerin arasındaki ilişkilerde de sonuç yaratacaktır.
Öte yandan, ittifakın büyük ortağı olan AKP/Erdoğan'ın, kendisini sarıp sarmalayan çok yönlü kriz dinamiklerine çözüm üretmekte yeterince yetkin olamadığını ve devleti ana hatlarıyla kontrolüne almasına rağmen halen de güç eksikliği yaşadığı için MHP ile ittifaka zorlandığını saptayabiliriz. 16 Nisan ve 24 Haziran seçimlerindeki kazanımları üslerine yapışan şaibeler üzerinden gölgelenen Erdoğan, karşısındaki %50'lik bloğu çözmek bir yana daha da sertleştirdiği için güçlü bir toplumsal meşruiyet eksikliği de yaşıyor. Çok sözü edilen "metal yorgunluğu" işte tam da bu zaafların bütünleşerek oluşturduğu zeminden besleniyor.

Erdoğan'ın gücü

İşte, TUSİAD'da örgütlenen sermaye güçlerinin tam da kendilerinden bekleneceği gibi zavallıca eğilip-bükülüvermesi de, elbette Erdoğan'a güç kazandırdı.

Erdoğan, yetkinlik, güç ve meşruiyet konularında hala kimi zaaflar yaşamasına rağmen; iktidardaki ittifak alanının "sigortası" olan ırkçı şovenizm ve mezhepçi eğilimler, günün koşulları içinde bir kez daha yeniden üretilerek "devletin bekası" zemininde toplanabildi. Ek olarak, toplumsal alanı bir ağ gibi saran "sadaka" pratiğiyle, bizzat iktidarın politikalarıyla yoksullaştırılan geniş yığınların "kurtarıcısı" olundu! Benzerleriyle birlikte böylesi "ustalıklar", iktidarın onca ağır zaaflarına rağmen ayakta kalmasını ve layık olduğundan daha az oy kaybetmesini sağladı.

Sermayenin korkaklığı

Öte yandan, ordunun geçmişte kalan "vesayetinden" kurtulan ve iktidar alanının mutlak sahibi olmak isteyen sermaye, Erdoğan'ın "özerk güç" ya da "vesayet" dayatmasından aslında rahatsız olmasına ve bir "restorasyon" hamlesiyle inisiyatif almaya çalışmasına rağmen, şahsiyetsiz ve korkak yapısını bir kez daha gösterdi. İşte, TUSİAD'da örgütlenen sermaye güçlerinin tam da kendilerinden bekleneceği gibi zavallıca eğilip-bükülüvermesi de, elbette Erdoğan'a güç kazandırdı. Sonuçta, Erdoğan, her şeye rağmen kazandı, eksiği gediğiyle de olsa iktidarın zirvesinde ve üstelik, fiili durumu da anayasal statüye kavuştu.

Hiçbir şey bitmiş değil

Ancak, faşizme yönelim tek başına değil, başka olasılıklarla birlikte kendisini var ediyor. Aynı anda farklı olasılıkların hareket halinde olduğunu, farklı güç ve ağırlıkta olsalar da kendilerine ait gerçekliğe sahip olan bu olasılıkların arasındaki mücadelenin henüz nihai sonucuna ulaşmadığını belirtmeliyiz. Erdoğan ya da hatta AKP-MHP ittifak alanı, mutlak hakimiyet ve özellikle de yeterli toplumsal meşruiyet kazanabilmiş değil. Gerek sermayenin "restorasyon" projesi gerekse de halk güçlerinin "Demokratik Anayasa" ve "Demokratik Cumhuriyet" yönelimleri, Erdoğan'ın başkan seçilmesini engelleyemedikleri için şimdilik inisiyatif kaybetmiş olsalar da, varlıklarını sürdürüyorlar.

MHP sevinçli

MHP'nin beslendiği toplumsal eğilim olan ırkçı-şovenizm, bir yandan AKP tarafından mezhepçi bir eğilimle kaynaştırılarak tırtıklanırken, öte yandan İyi Parti tarafından liberal bir görünüme sokularak merkeze çekiliyor.

MHP, seçimlerden sonra, neredeyse kanatlanıp uçacak; öyle ya, onca alaya ve aşağılanmaya uğradıktan sonra, aldıkları oylarla herkesin ağzının payını verdiler. Onlar, "itilip-kakılan" bir ortaklıktan, ağırlık kazanıp-şart dayatan "kıymetli" ortaklığa terfi ettiler. Gelin görün ki, seçim sonuçlarıyla ilgili tartışmalarının merkezinde MHP var. Evet, "oy depoları" olan Adana, Mersin ve iç Ege'de büyük oranda Osmaniye'de kısmen oy kaybederken, geçmişte neredeyse hiç oy alamadığı Kürt illerinde "oy patlaması" yaşaması pek de inandırıcı gelmiyor, değil mi?
Kürt illerindeki sandıklarda oy vermenin "koşulları" ve ortada dolaşan videolardaki MHP'ye seri halde blok oy basanların görüntüleri birlikte düşünülünce, herkesin aklına gelen aynı! İşte, seçimlerin erkene alınmasını önerirken ve bütün rakipleri koştururken kendisi zahmet edip Ankara dışına pek çıkmayan Bahçeli'nin "neye güvendiği" pek de anlaşılamamıştı.

Absorbe etme görevi MHP'de

Şimdi ama meğerse "bir bildiği" olduğu anlaşılıyor! Yine de, MHP'nin iktidar ortağı olarak seçimlerle birlikte kazandığı ağırlık, iktidarın yönelimlerini eskisinden daha fazla etkileyecek.
Ancak, başka bir açıdan bakarsak, şimdi aniden "güç" kazanmış görünen MHP aslında epey "hareketli" ve riskli bir zeminde konumlanmaya çalışıyor. O, ayağını basarken kendisine zemin olacak sabit bir toplumsallığa sahip değil. AKP'nin kaybettiği oyların epey bir kısmının MHP'ye kaydığı, MHP'den de İyi Parti'ye doğru ciddi bir kayma yaşandığı açıkça görülüyor. Evet, MHP, kendisine on yıllardır sadık kalan seçmeninin neredeyse yarısını kaybetti. Dolayısıyla, güven verici ve kalıcı bir yapıya sahip değil. O, büyük kayıplar ve büyük kazançları aynı anda yaşıyor.
MHP'nin beslendiği toplumsal eğilim olan ırkçı-şovenizm, bir yandan AKP tarafından mezhepçi bir eğilimle kaynaştırılarak tırtıklanırken, öte yandan İyi Parti tarafından liberal bir görünüme sokularak merkeze çekiliyor. MHP, gerçek ağırlığını yakın dönemde yaşanılması kaçınılmaz gibi gözüken ekonomik kriz koşullarındaki olası rolü üzerinden kazanıyor. Krizden, krizin gerçek sebebi olan sermayenin en az zararla hatta güçlenerek çıkabilmesi gerekiyor. Bunun için de, topluma yüklenecek soygun politikalarının yaratacağı öfkeli toplumsal enerjinin gerçek sorumluya/sermaye düzenine değil, sönümleneceği sahte hedeflere yönlendirilmesi gerekiyor.

Olasılıklar

İşte, MHP'nin "beklenmedik" oy oranları, yoksullaşan, işsiz ve sosyal güvencelerini de tümüyle kaybetmiş yığınların sıkacakları yumruklarını sermayeye değil de boşluğa doğru atmaları için ortaya çıktı. Öfke, sermaye düzenine değil, "kimlik" gerilimleri üzerinden düşmanlaştırılan başka yoksulların/özellikle de Kürtlerin üzerine boşaltılacaktır. Ayrıca, bir başka olasılık daha MHP üzerinden kendisine yaşam alanı bulabilir. Evet, herkesi ters köşeye yatıracak bir "vuruşla" MHP "restorasyon" projesinin itici gücü olabilir. "Millet İttifakı" önderliğinde yürütüleceği tartışılan "restorasyonun" biraz budanmış hali, iktidar alanının gerilimlerini azaltma imkanını da sağlamaz mı?
Sınırları iyi çizilmiş bir "restorasyon", özellikle sermaye ile ilişkilerdeki bazı "pürüzlerin" giderilmesi ve emperyalist Batı blokuyla uyumun tazelenmesi anlamına gelir. Eh, menzile/Başkanlığa da ulaşıldığına göre, neden olmasın? MHP'nin bu yöndeki hamleleri, ona ittifak içinde ağırlık kazandırabileceği gibi, AKP'yi de rahatlatacaktır. Ancak, yine de, bunun sadece bir olasılık olduğunu belirtmeliyiz, izleyip görmek lazım.

POLİTİKA

CHP kitlesinin sol-sosyalist potansiyeline doğru müdahaleler, halkçı demokratik muhalefetin önünü açılabilir.

Nereden tutsanız elinizde kalan CHP

İnce, YSK'nın önünde bekleyin çağrısı yaptı. Sonra 3-4 saatlik bir sessizlik ve kaybettik mesajları geldi. NATO-TÜSİAD ekseni ve devletin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa onu yaptılar.

Emrah ARIKUŞU

24 Haziran seçimleri ile hem toplumsal güçler, hem de sermaye ve onun fraksiyonları açısından yeni bir dönem açıldı. 2002 seçimlerine benzer şekilde partilerin battığı, yok olduğu ya da yükseldiği süreçleri yaşayabiliriz.

Hesap hatası

Mevzu bahis CHP bu seçimde yüzde 22,64 oy alarak oy kaybetti. Cumhurbaşkanı olarak gösterilen İnce ise yüzde 30,64 alarak partisinin üzerinde ve son yılların CHP'sinin en yüksek oyunu almış oldu.
CHP, Erdoğan karşıtı muhalefeti matematik hesaplarıyla oluşturmaya çalışmakla hata yaptı. Ulusalcı ve laik eksende duran ve dokunulmazlıkların kaldırılma sürecindeki tavrıyla Kürtlerin de sevebileceği İnce üzerinden hesap yapıldı. Alevilere ise seküler aday diye işaret edildi.
Bunun yanında Millet İttifakı'nın kurulması ve vekil adayları ile sağa göz kırptı. Biraz ondan biraz bundan deyince evdeki hesap çarşıya uymadı.

CHP ve İnce'nin gerçek yüzü

İnce'nin enerjisi, moral üstünlüğü, hazır cevap oluşu ve Erdoğan karşısında "baş eğmezliği" halkın mitinglere ilgisini arttırdı. Hatta herkes Kılıçdaroğlu'nun pasifliğine alıştığı için İnce'nin çıkışları beklentiyi ve umudu arttırdı. Herkes seçim gecesi diken üstündeydi. CHP seçimlerin ikinci tura kalacağını vurgulayarak "kazanıyoruz" havası yarattı. İnce, YSK'nın önünde bekleyin çağrısı yaptı. Sonra 3-4 saatlik bir sessizlik ve "kaybettik" mesajları geldi. NATO-TÜSİAD ekseni ve devletin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa onu yaptılar.

İnce, Ecevit olur mu?

İnce'den bağımsız halkçı bir çıkış beklemek tabii ki hata olacaktı. Siyasal bir bağlama oturtulmayan, sadece duygusal zeminde söylem düzeyinde kalan muhalefet karşı tarafta istenilen etkiyi bırakmıyor. Ya da etki bırakmaması bilinçli olarak isteniyor. Bu halyle kendini Ecevit'e benzeten İnce, "Toprak işleyenin su kullananın" diyen Ecevit'in yanına bile yaklaşamayacağını gösterdi.

Önlenemeyen çöküş

Şimdi de olağanüstü genel kurul süreci tartışmaları alevlendi. İnce genel başkan olursa CHP düzelecek havası yayılıyor. Ne yapsalar taşlar yerine oturmuyor, çünkü sorun yapısal.
Sosyal demokrasinin dünya ölçeğinde yaşadığı krizi, CHP ülke gerçekliğinde daha da şiddetli yaşıyor. Ekonomik kriz, yoksullaşma, işsizlik, Kürt sorunu, Alevilik, kadın ve çocuk hakları sorunu, ekolojik yıkım ve toplumsal çürüme gibi sorunlara yaklaşım geliştirilmeden çıkış olanaksız. İlericilik-gericilik bağlamında endüstri, kuantum fiziği/kıraathane/kek tartışmasında Erdoğan yenilmiyor. Elitizm, halkta tepki topluyor. Cumhuriyetin kurucu partisi söylemi tabanda geniş karşılık bulmuyor.

CHP'nin yenilenmesi ya da kopuşlar

Adalet yürüyüşü ve İnce'nin seçim mitingleri CHP kitlesini hareketli hale getirdi, örgütlerinin pasını kısmen sildi. Tabi bir yandan AKP'nin saldırılarına karşı halkın direniş eksenleri de CHP'li olan halkta direnme potansiyellerini geliştiriyor. Kopuş dinamiğinin daha da öne çıktığını gözlemleyebiliriz. Dolayısıyla İnce üzerinden yenilenecek CHP, bu kitlenin başka mecralara- HDP' ye ya da sola- akmasını engellemek ihtiyacını karşılamak için olacaktır. Hâlâ CHP'de siyaset yürüten ve oy veren kitlenin sol-sosyalist potansiyeli göz önüne alındığında doğru müdahaleler sonucunda halkçı demokratik muhalefetin önü açılabilir.

Muharrem İnce ve CHP'nin tarihsel misyonu

CHP klasik bir sosyal demokrat parti değildir. Onun tarihsel mirası, Avrupa sosyal demokrasisi gibi işçi sınıfı kökeninden değil, büyük oranda devlet sınıfları geleneğinden gelmektedir.

Hasan DURKAL

Seçim sonuçlarının ardından bir süre ortadan kaybolan, ardından basın karşısına geçen Muharrem İnce, CHP tarihinde Ecevit'le yakalanan oy oranına göndermede bulundu.
60'lı ve 70'li yıllarda ürettiği sol popülizmle, sosyalist olmayan ve kapitalizme karşı olmayan "ortanın solu" ya da "demokratik sol" söylemleriyle çıkış yapmıştı CHP. Bu dönemde parti içerisinde gelenekçi İnönü ile yenilikçi Ecevit'in iktidar savaşına şahit olmuştu. Bu savaşın galibi, yükselen sol dalgayı iyi okuyan ve bu dalgayı arkasına alarak devletin içerisinde bir sol fraksiyon inşa etmeyi başaran Ecevit olmuştu.

İnce'nin misyonu

Ecevit, güçlü parti geleneğini türlü mücadeleler sonrasında da arkasına alarak, devletin bir kanadını sola açmayı başarmıştı. Yükselen sol harekete karşı rejimi koruma refleksiyle bir "sol hava yastığı" üreterek "ortanın solu" kavramını geliştirmişti. Bu kavram, "Bu düzen değişmelidir" sloganı ve toprak reformu talebi, emperyalizm ve feodalizm karşıtı söylemlerle donatılmıştı.
O çıkışa atıfta bulunan İnce, anlaşılan Erdoğan iktidarına karşı, rejimi ve devlet yapısını karşısına almadan, halkın gözünde bir "kurtarıcı" görevi üstlenmek istiyor. 60'lı ve 70'li yıllarda düzen karşıtı bir hareketi düzenin içerisine entegre etme misyonu şimdi İnce'nin omuzlarında. Ama biraz farklı koşullar çerçevesinde.

İnce ve Ecevit benzer mi?

İnce'nin çıkışı şimdi Erdoğan karşıtlığı üzerinden yükselen ve inşa edilen rejime sığamayan toplumsal güçleri, rejime entegre etme düsturuyla yol almaya çalışıyor.
Evet, o zamanlar yükselen bir sosyalist sol hareket vardı. Ve bu durum parti içerisinde ideolojik olarak bir fraksiyonlaşma doğurmuştu. Ortaya iki eksen çıkmıştı: Muhafazakâr CHP'ciler ile ortanın solunu savunan CHP'ciler.
Şimdi ise neoliberal dünyanın ruhuna (There is no alternative/Alternatif yok) uygun bir CHP çatallaşması ile karşı karşıyayız. Krizlerle sarsılan dünya kapitalist sisteminde en ufak bir sapmaya, alternatif bir çıkışa yer yok. Bu yüzden aralarında nüanslar olsa da birbirlerinin muadilleri olduklarına şüphe olmayan Kılıçdaroğlu/İnce eksenlerinin mücadelesini izliyoruz.

CHP halk güçlerini yine yolda bıraktı.

Devletin partisi

Şimdi sermaye güçlerine, ekonomik krize karşı olası bir "acı reçete" uygulamasında kimin daha iyi dümen tuttuğunu, derinleşmekte olan ekonomik krizin faturasını alt sınıflara çıkarma konusunda kimin daha kabiliyetli davranacağını kanıtlamaya çalışacaklar. Muharrem İnce her ne kadar seçim kampanyası süresince ön çıkmış olsa da, oranın CHP olduğunu ve partinin entrikalarla bezeli büyük bir tarihsel mirasa sahip olduğunu unutmamak gerekir. Çünkü CHP klasik bir sosyal demokrat parti değildir. Onun tarihsel mirası, Avrupa sosyal demokrasisi gibi işçi sınıfı kökeninden değil, büyük oranda devlet sınıfları geleneğinden gelmektedir.

Rejime meşruiyet

Sonuç itibariyle Muharrem İnce 24 Haziran sürecinde, Erdoğan'ın değil ama onun kurduğu rejimin meşruiyet sorununu büyük oranda ortadan kaldırmıştır. Yürütülen kampanyada esas olarak başkanlık sisteminin kendisi değil, Erdoğan'ın ayrıştırıcı, yıkıcı politikaları ön plana çıkartıldı ve teşhir edildi. Zaten sermaye güçleri açısından başkanlık sisteminin kendisi değil, Erdoğan'ın sivri yönleri baş ağrıtıyor. Daha itaatkâr bir başkanın olduğu bir sistem sermaye sınıfı açısından dikensiz gül bahçesi değil de nedir?

Zafer kazanıldı, peki ya sonrası?

Erdoğan'ın düşen oy desteği, ekonomideki gelişmelere bağlı olarak ayağının altındaki toprağın kaydığını gösteriyor. İçerisinde bulunduğu büyük güç savaşı kendisini epey hırpaladı üstelik.

Kenan DAĞAŞAN

(1. sayfadan devam...)

Zira seçim akşamı ve sonrasındaki psikolojik belirtilere bakılırsa AKP/Erdoğan iktidarının tümünün bir yorgunluk içerisinde olduğu gözleniyor. Dile kolay 16 yıl boyunca adrenalini hiç düşmeyen, hep yüksek gerilimde seyreden bir iktidar dönemine şahit olduk. Devlet içi operasyonlar, darbeler, ihanetler, devleti paylaşım savaşları vb. gibi büyük kopuşlar yaşatan olaylar yaşandı.

Doğal sınırlar mı?

AKP/Erdoğan bugüne kadar bu savaşlarda karşısına çıkan sorunları bir şekilde ya çözdü, ya da onları gelecek zamana öteleyerek yol alabildi. Ama her iktidarın bir kapasitesi, bir doğal sınırı vardır. Erdoğanist iktidar kaderin bir cilvesiyle iki zirveyi aynı anda yaşıyor. Birincisi rejimine anayasal statü kazandırarak ulaştığı devasa yasal zemin. İkincisi ise buna karşıt olarak içerisinde boğuştuğu çeşitli krizlerin şimdiye kadarki en yüksek zirvelere ulaşması.
Şimdi büyük istikrarsızlık dönemiyle karşı karşıyayız. Seçimlerden hemen sonra yaşanan gelişmeler ve açıklanan kabine bunun bir göstergesi.

Zoraki sevgililer

Yerli ve küresel sermaye açısından en önemli bakanlıklardan olan Hazine ve Maliye Bakanlığı'na alışıldığı gibi bir sermaye "memuru" değil, Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak atandı. Bu gelişmeden önce 703 Nolu KHK ile Merkez Bankası kanunu değiştirilmişti.
Merkez Bankası'nın sermaye kontrolünden iyiden iyiye cumhurbaşkanının kontrolüne kaydığı bu değişiklik ve yeni bakan ataması "sermayenin endişelerini" arttırmışa benziyor. Daha fazla özerklik isteyen sermaye güçleri ile "her şeyi ben kontrol edeceğim" demekte ısrar eden çiçeği burnunda partili cumhurbaşkanının evliliği mutsuz başladı.
Şimdi Erdoğan'ın sırtında büyük bir yük var. Sermayenin özerkliğini daraltan her adımında piyasanın kamçısını sırtında hissedecek.

MHP ile ortaklık

Erdoğan, son zamanlardaki tökezlemesine ve güç kaybına karşı seçim ittifakı formülünü geliştirmiş ve iktidara ancak MHP'nin koltuk değnekliği yapmasıyla yürüyebilmişti. Ama görünen o ki MHP ile Erdoğan arasında zaman zaman yükselecek gerilimler açığa çıkacak.
AKP'nin mecliste salt çoğunluk elde edememesi kendi elini zayıflatan bir durum. Bu durumda MHP ile belli uzlaşılar geliştirmesi gerekir. O MHP ki, ABD'nin Türkiye siyasetine müdahale aracı olan ve her daim CIA direktifleriyle yol yürüyen MHP.
Bu durumda Erdoğan'ın sırtına inmesi muhtemel ikinci kamçı MHP olacak.

Sorunlar yumağı

Erdoğan'ın düşen oy desteği, ekonomideki gelişmelere bağlı olarak ayağının altındaki toprağın kaydığını gösteriyor. İçerisinde bulunduğu büyük güç savaşı kendisini epey hırpaladı üstelik. Bir yandan MHP ile, bir yandan sermaye ile, bir yandan halk güçleri ile, bir yandan devlet içi diğer fraksiyonlarla itiş kakış yaşıyor. Parti il ve ilçe teşkilatlarında özellikle seçim sürecinde yükselen homurtuları da not etmek gerekir.
24 Haziran Erdoğan/AKP'nin sorunlarının çoğunu çözemedi.

POLİTİKA

Halkın "nefes" alma ihtiyacını politikleştirerek bir odak/güç yaratmak HDP'nin görevidir.

HDP ve 24 Haziran sonrası

Tek adam diktatörlüğüne karşı, halkın "nefes" alma ihtiyacını politikleştirip, iktidarın karşısında yan yana getirerek bir odak/güç yaratmak HDP'nin 24 Haziran'ın getirdiği tarihsel görevidir.

Juliana GÖZEN

Hiç kuşku yok ki devletin tüm gücü ve organizasyonu ile yaratılan kuşatmaya rağmen HDP'nin barajı aşarak mecliste olması, iktidarın 24 Haziran "başarısı"nın fiyakasını bozdu.
Elindeki muazzam olanaklara güvenip "baskın basanandır" diyerek 24 Haziran'ı halka dayatan iktidarın hesapladığı ile çarşıdaki hesabın tutmadığı aşikâr.
Başta HDP'yi baraj altında bırakarak faşizme giden yolda vites arttırmayı hedefleyen AKP/Erdoğan, 24 Haziran seçimleri ile muhalefeti etkisiz hale getirerek adına başkanlık denilen "diktatörlük" rejimine geçişin onayını alacaktı. Aldı da... Ama yüksek sesle dillendiremediği bir "zafer" ile.

Zorun gölgesi altında

OHAL koşullarında, HDP Cumhurbaşkanı adayı Demirtaş'ın ve binlerce parti üyesinin tutuklu olduğu ve medyanın büyük ölçüde AKP/Erdoğan'ın elinde olduğu bir atmosferde, Suruç ve Erzurum'da örgütlenen kanlı provokasyonlar eşliğinde gerçekleşti 24 Haziran.
Bu baskın seçim, önümüze değerlendirmemiz gereken "gerçeklik"leri koydu.
İktidarın, Kürt demokratik siyasi hareketini bütünüyle tasfiye etme planlarını devreye sokarak estirdiği hava, HDP'nin büro açılışlarının coşkusu, mitinglerinin kalabalıklığı ile tersine döndü. Tek adam diktatörlüğü karşıtı mücadelenin açmış olduğu meşru ve haklı kanal, HDP'yi, mecliste HDP'ye – başkanlıkta İnce'ye oy veren sosyal demokrat kesim ile yan yana getirdi.

Ortak mücadele hattı

Gezi İsyanı, 7 Haziran ve sonrasında 16 Nisan kavşaklarında da yan yana gelen ancak kalıcı bir zemin ortaklığı yakalayamayan bu kesim, esasen tek adam yürüyüşünü engelleyebilecek bir mücadele hattını örecek olan kesimdir.
Ülke ve iktidar açısından tarihsel bir takvim olan 24 Haziran, tek adam diktatörlüğüne giden koşuyu yavaşlatacak ve hatta engelleyecek, Kürt demokratik siyasi hareketi ile sosyal demokrasi arasındaki köprüyü inşa etmiştir.
Bu köprünün inşa olmasının, kendi sonunun olacağını bilen AKP/Erdoğan, 25 Haziran itibariyle, adeta Sun Tzu'nun "Düşman birlikse, onu parçalara ayır" taktiğini uygulayarak köprüyü yıkmaya çalışmaktadır. HDP milletvekillerinin aranarak tehdit edilmesi, CHP'yi hedef göstererek şehit cenazelerine gidilmesinin engellenmesi bu hedefi gerçekleştirmek için attığı ilk adımlardır.

Halkın "nefes" alma talebi

AKP/Erdoğan'ın izleyeceği politikaların bundan sonra daha sert olacağını söylemek için ufka bakmak yeterli. Ortadoğu'daki savaşın içerisinde inisiyatif alma girişimlerinin duvara çarpması, Kürt sorununun bölgesel hatta küresel düzlemde dengeler içerisine yerleşme yürüyüşü iktidarın nefes almasını zorlaştırıyor/zorlaştıracak. Burada esas belirleyen, HDP'nin izleyeceği politikalar olacaktır. 7 Haziran seçimleri sonrasında olduğu gibi iktidarın saldırıları karşısında, zafer sarhoşluğuyla savunmada kalan bir politika, tek adam yürüyüşüne can suyu olacaktır.
Tek adam diktatörlüğüne karşı, halkın "nefes" alma ihtiyacını politikleştirip, iktidarın karşısında yan yana getirerek bir odak/güç yaratmak HDP'nin 24 Haziran'ın getirdiği tarihsel görevidir.

HDP her şeye rağmen mecliste girdi.

Yeni politik dönem ve HDP

Erdoğan, HDP'nin olmadığı bir parlamentoda mutlak hâkimiyet sağlamak istedi ancak HDP'nin parlamento dışında kalması için belirlediği strateji başarılı olamadı.

Mustafa PEKÖZ

Devlet, HDP'ye yönelik çok yönlü bir politika izliyor. Hem çok yönlü saldırarak etki gücünü kırmayı, özellikle Kürt toplumu ile olan bağlarını sınırlamayı hedefliyor, hem de zayıf ve politik etki alanı sınırlanmış edilgin bir HDP'nin parlamentoda olmasında sakınca görmüyor.
Bu nedenle; HDP'ye yönelik saldırı stratejisi tek taraflı olmayan çok yönlü bir ilişki ağını içeriyor. Bir yandan devletin MHP merkezli gücünü oluşturan taraf, HDP'yi tasfiye etmekte ısrar ederken; devletin bir başka kliği de önümüzdeki süreçte zayıf bir HDP'nin parlamentoda olmasının gerekli olduğunu düşünüyor.
Erdoğan'ın "HDP'yi baraj altında bırakın" değerlendirmesinin basına sızdırılmasının bilinçli bir tercih olduğu açıktır. Bunu sızdıran güç HDP'nin doğal tabanı olan Kürtlerin HDP'ye yönelmesini sağladı. Aynı şekilde MHP'nin de barajı aşması sağlanarak bir denge oluşturdu. Parlamentoda olan HDP'ye karşılık MHP'nin iktidar ortağı haline getirilmesi, Erdoğan'ın denetlenmesi planıdır.

HDP için seçim sonuçları

Devlet içerisindeki farklı kliklerin yönelimleri ne olursa olsun; özellikle Kürt seçmenin yoğunluklu olduğu yerlerde devletin silahlı güçlerinin bütün baskılarına ve engellemelerine rağmen HDP'nin barajı aşarak parlamentonun üçüncü partisi konumuna gelmiş olması oldukça önemlidir.
Erdoğan, HDP'nin olmadığı bir parlamentoda mutlak hâkimiyet sağlamak istedi ancak HDP'nin parlamento dışında kalması için belirlediği strateji başarılı olamadı. Erdoğan cumhurbaşkanı olmasına rağmen AKP parlamentoda salt çoğunluğu kaybetti.
Parlamentoya girmek bir başarıdır ve bu başarıya sahip çıkılmalıdır. Ancak bu durum tek başına yeterli değildir. HDP'nin sosyolojik tabanının ve potansiyelinin, bu seçimde alınan % 11,7'nin çok üstünde olduğu biliniyor.

Güçlü olmayan destek

Mevcut veriler doğru analiz edildiğinde HDP'nin doğal kitlesinden güçlü bir destek almadığı görülüyor. Bu nedenle HDP'nin başarısı önemsenmelidir fakat aynı zamanda ciddi sorunların var olduğu gerçeğini dikkate alarak geleceğe yönelik bir değerlendirme yapılmalıdır.
Henüz erken olmasına rağmen önümüzdeki sürecin ihtiyaçları dikkate alınarak çok yönlü bir analize ihtiyaç var. Bu sorumluluk HDP yönetimindedir. Bunu yaparlar mı? Bilemiyorum. Ancak geçmişte yapılan uyarıları ve eleştirileri dikkate almadıklarına göre yüzde 10 barajının aşılarak parlamentoya girilmesi, bütün sorunların üstünü örten bir zafiyetin önünü açacak gibi görünüyor. Böylesi bir yönelim ve tercih önemli yanlış sonuçlara yol açar.

Tabanda yaşanan kopma eğilimi

Bütün zorluklara rağmen yeni bir politik süreç başladı. Devletin örgütsel yapısı yeniden şekillendiriliyor. Politik dengelerin çok yönlü değişeceği bir döneme giriliyor.

Mustafa PEKÖZ

HDP, kendi toplumsal tabanının gücünü bütünüyle arkasına almadı. HDP, Kürt illerinde oy kaybetti, batı illerinde nispeten oy arttırdı. Ortaya çıkan sonuçlar dikkate alındığında kendi sosyolojik tabanıyla bir kopma eğilimi yaşıyor.
Dikkat çekmemiz gereken önemli noktalardan biri, HDP'nin dayandığı politik gücün önemli bir özelliğinin; kendi toplumsal dinamikleriyle sürekli iç içe olması ve onların ruhsal durumunu analiz ederek iç bütünlüğü süreklileştirmesidir. Ancak yeni dönemde bu noktada ciddi bir gerilemenin oluştuğu, kitlesel çalışma alanının ciddi oranda zayıfladığı görülüyor.

Bileşenler hukuku

HDP için önemli bir açmaz olan 'Bileşenler Hukuku' gibi bütünüyle bürokratik, elitsel ve alt dinamiklerin gelişmesini engelleyen örgütlenme tarzına son verilmesi kaçınılmazdır. Bileşenler ve diğer ittifak güçlerinin HDP içindeki politik etki gücüyle toplumsal gerçeklikleri arasında önemli bir çelişki bulunuyor. Pratik politikada birkaç grubun nispeten bir hareketliliğinden bahsedebiliriz ama ezici bir çoğunluğun toplumsal etki alanları yok gibidir.
Bu reel durum bir küçümseme olarak ele alınmamalı tersine mevcut gerçekliği doğru tespit ederek kendilerine yön vermelerini sağlamalıdır. Bu nedenle bileşenler ve ittifak güçlerinin HDP'deki temsili oranlarıyla toplumsal etki alanları arasında önemli bir çelişki bulunuyor. Bu durum özellikle HDP'nin seçmen kitlesinin % 95'ini oluşturan kitle üzerinde olumsuz bir etki yarattığı çok açıktır.

Oy dağılımı

Bir başka önemli nokta da HDP'nin barajı aşmasında özellikle CHP'li tabanın verdiği oyların çok önemli bir etkisi var. Örneğin İstanbul'da HDP'nin, Kürt seçmen kitlesinin yoğun olduğu ve geçmişte daha yüksek oy aldığı ilçelerdeki oylarında bir düşüş yaşanırken, tersine Kadıköy, Bakırköy, Şişli, Sarıyer ve Beşiktaş gibi CHP'nin çok yüksek oy aldığı ilçelerdeki oylarında belirgin bir artış yaşandı.
Kürt seçmenin yoğun olduğu illerde ve oy merkezi denilebilecek bölgede HDP'nin oylarında belirli bir gerileme yaşandı. Bunu etkileyen önemli faktörlerden biri devletin silahlı güçlerinin bölgede yarattığı tehdit gibi faktörlerin seçmen kitlesini olumsuz yönde etkilemesi oldu. Özellikle Kürt seçmenin yoğun olduğu illerde AKP ve MHP lehine toplu oy kullanıldığı basına yansıdı. Ancak sadece bu noktayı ön plana çıkartarak yapılacak bir değerlendirme yanlış olur. Seçmenin HDP yönetimine karşı belirli bir güvensizliği olduğu görülüyor.

Yeni süreç, yeni konumlanmalar

HDP Yönetimi, Kürt seçmenin sosyolojik durumunu analiz etmekte yetersiz kalıyor. Bu nedenle hem onları ikna ederek parti çalışmasının etki alanına çekemiyor hem de gösterdiği adaylarla onlara yabancılaşıyor.
Bütün zorluklara rağmen yeni bir politik süreç başladı. Devletin örgütsel yapısı yeniden şekillendiriliyor. Politik dengelerin çok yönlü değişeceği bir döneme giriliyor. Bugün için AKP-MHP ittifakına dayanan bir süreç yaşanıyor ve bu durum bir süre daha devam edebilir. Ancak, bu ittifakın önümüzdeki aylarda ciddi sorunlar yaşayacağı ve güç ilişkilerinin ve ittifakların değişmesinin gündeme gelebileceği görülüyor. Bu sürecin doğru okunması ve buna uygun politik stratejilerin belirlenmesi önemlidir. İttifaklar ve güç ilişkileri yeniden tanımlanacaktır. Mart 2019'daki yerel seçim bir bakıma yeni bir başlangıç olacaktır. Önümüzdeki süreçte politik koşullar yeni ittifak ilişkilerini çok daha zorunlu hale getirecektir.
Süreci doğru okuyarak, yeni hamleler yapmak ve bu hamleleri toplumun alt katmanlarıyla bulaştırmak özellikle HDP'nin önemli görevlerinden biridir.

Egemen güçler Sivas katliamını zalimce gerçekleştirseler de "Alevi Hareketinin" oluşmasına engel olamadılar.

Sivas katliamının tarihsel derinliği

12 Eylül 1980 sonrası, "kentleşen Alevilik", "Alevilik Aydınlanması" gerçekliğinde 12 Eylül faşizminin "Türk İslam Sentezi" doktrinine karşı, biriken öfkenin İsyana dönüşmesini önlemekti.

Haydar ARIKUŞU

Sivas katliamından sonra tam 25 yıl geçti. Unutulmadı, unutulmaz da. Aleviler var oldukça bu katliamın acısı ve öfkesi her daim hafızalarda kalacaktır.
Sivas katliamı tarihsel bir derinliğe sahip. Dolayısıyla "Neden Sivas katliamı?" sorusunu sormak bizi politik, ekonomik, tarihsellik derinliklerine götürecektir.
Dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel olayı "Münferit" göstererek Alevilerin kaderlerine razı olmalarını istiyordu. Bu ifadesiyle, devlet binalarının ortasında bulunan Madımak Otel'de "göstere göstere" yapılan katliamın planlı olduğunu ve tarihsel toplumsal gerçekleri örtme çabasında olduğu açıktır.

Neden Sivas katliamı

Birincisi; 12 Eylül 1980 sonrası, "kentleşen Alevilik", "Alevilik Aydınlanması" gerçekliğinde 12 Eylül faşizminin "Türk İslam Sentezi" doktrinine karşı, biriken öfkenin isyana dönüşmesini önlemekti. İnancını şehirlerde yaşamak isteyen, ibadetini, cenazesini, cemevlerinde kendi yolu ve erkânına göre gerçekleştirmek isteyen Alevilerin öfke dalgasını önemle tespit etmek gerekir.
Öfkenin isyana, isyanın da "harekete" dönüşmesini istemeyen egemen faşist güçlerin planlayarak yaptığı bir katliamdır, Sivas.
Elbette Aleviler, egemen güçlerin zulmü kadar "isyanı, direnişi" bağrında taşıyan tarihsel devrimci bir inanç topluluğudur.

Sivas katliamı Alevi hareketini engelleyemedi.

Böylesi bir tarihsellik içinde filizlenecek Alevi isyanını/hareketini bastırmak gayretinde olan egemen güçler Sivas katliamını zalimce gerçekleştirseler de "Alevi Hareketinin" oluşmasına engel olamadılar.

Siyasal İslam ve Sivas 93

İkincisi; Siyasal İslam'ın önünü açmaktır. O günlerdeki yaygın ifadesiyle "Ilımlı İslam" bugünlerde AKP/ Erdoğan'ın Milliyetçi-İslamcı iktidarın mayalandığı yıllardır 90'lar. 12 Eylül faşizmiyle katmerleştirilen "Türk İslam" ideolojisi 90'lara gelindiğinde "siyasallaşarak" iktidar olma yoluna girdi. Çeşitli aşamalardan sonra 2001 ekonomik kriziyle birlikte neoliberal sömürü ve talan döneminin amansız uygulayıcısı siyasal İslamcı AKP iktidarı kurulmuştur.
Siyasal İslamcılar başta Kürtler, Aleviler, işçiler olmak üzere bütün muhalif dinamikleri hedef aldılar.
Üçüncüsü; Kürt özgürlük hareketidir. Kürt illerinde baş gösteren isyanın ve serhildanların, batı illerinde işçiler ve Alevilerle buluşması engellemek burjuva egemen güçlerin en büyük gayreti oldu.

Katliamların politik misyonu

Dördüncüsü ise ekonomik kriz içindeki Türkiye ekonomisinin neoliberal politikaların önünü açmaktır. Zira dünyada 80 sonrası, Türkiye de ise 90 sonrası ANAP/Özal Hükümetiyle uygulanmaya başlanan, özelleştirmeler, taşeronlaştırma, ticarileştirme, sendikasızlaştırma politikaları bir bütün olarak neoliberal politikalar olarak adlandırılmaktadır.
Katliamlar, sınıf savaşını bulandırır.
Devrimci-demokratik- tarihsel dinamikleri bastırmayı kolaylaştırır.
İşte Sivas katliamı bu tarihsel derinlik içinde tezgâhlandı ve yapıldı.

Çeteleşme, idam ve yeni rejimin inşası

Linç girişimlerine yönlendirilen halk sanki özneleşmiş gibi bir yanılsama yaşıyor. Hukuku kendi ellerine aldığını düşünüyor.

Mazlum ZAFER

Seçimlerin hemen ardından birtakım "halkı meşgul etme" yöntemlerine başvurularak 24 Haziran'da olup bitenler ve asıl yakıcı gündemler örtbas edilmeye çalışılıyor. Seçimlerdeki usulsüzlükler, AKP'nin ağır oy kaybıyla darbelenmiş galibiyeti, ekonomik durum (enflasyon, işsizlik, vb.) yerine ne konuşuluyor?
Bir yanda CHP içindeki kavga kaynama derecesinde tutuluyor. İnce'ye ana akım medyada bile çok spesifik bir şekilde yer veriliyor. 24 Haziran gecesindeki spekülasyonlar da gündemden halen tamamen düşmedi.

Şiddet kültürü ve despotizm

Diğer yanda ise, çocuk istismarı ve Leyla ile Eylül cinayetleri gündemde en üst sıralarda yer alıyor. Yine de, çocuk istismarı konusunda, ana akım medyanın rolü oldukça ilginç. Uzun zamandır çocuklara, kadınlara ve hayvanlara karşı her türlü şiddet toplumdaki genel şiddet artış eğilimiyle birlikte olağanüstü oranda artış gösteriyor.
Türkiye gündelik hayatta en çok şiddet yaşanan ülkeler arasında. Ve bu yaygın şiddet ve linç kültürü AKP ile de girmedi bu topraklara. Despotik devlet geleneğinde ve baskıcı bir devlet toplum çelişkisinin süregelen tarihinde, linç ve katliam her zaman gerçekleşebilen birer olasılık olarak devrede oldular.

Devlet krizi ve çeteler

Fakat AKP/Erdoğan rejimiyle birlikte, özellikle son senelerde, bu dinamikler ivme kazandı.
7 Haziran seçim yenilgisinin ardından, rejim iktidarda kalmak adına şiddet, zor ve savaşa başvurarak toplumsal faşistleşme sürecini tetikledi.
Bu süreçte devletin ve toplumun parçalanma-çeteleşme eğilimleri diyalektik bir şekilde birbiriyle bağlıdır.
AKP-Cemaat kavgası ilk zirvesini 17-25 Aralık'ta yaşadıktan sonra, Erdoğan yeni ittifaklar kurmak zorunda kaldı. Gülen Cemaatinin adım adım tasfiyesinden sonra 15 Temmuz'dan önce de belirtiler gösteren bir devlet krizi beliriyordu. 15 Temmuz sonrasında ise artık herkes tarafından görünecek şekilde açığa çıktı.
AKP/Erdoğan iktidarı devlet ve rejim krizini çözmek adına yeni ittifaklar kurarak devletin içerisindeki çeteleşmeyi arttırdı. Devlet kadroları içinde, iktidardan pay kapmak için çeşitli klikler arasında bir yarış başladı. Ergenekondan tutuklanların çoğu 2014'te serbest bırakılıp yeniden siyasi sahaya indiler. Ergenekoncular, MHP, Mehmet Ağar'lar, Sedat Peker'ler ve başka (derin) devlet/mafya yapıları inisiyatiflerini bu süreçte arttırdılar (ki çoğu zaman bu yapılar birbirleriyle ve siyasi partilerle iç içe geçmiş durumda).

Faşistleşme "alla Turca"

Bu şekilde, AKP öncesi dönemi, yani kirli savaşın ve durmadan yaşanan kriz ortamının devrede olduğu 90'lı yılların siyasi ortamı güncel koşullar çerçevesinde yeniden canlandırıldı.
Kriz ortamında, kendi rejimini kurtarmak adına, AKP/Erdoğan faşistleşme süreçlerinin önünü git gide açtı. Milliyetçi-şoven, ırkçı düşüncelerin yayılmasıyla Kürt hareketine karşı somut iç savaş denemeleri ile birtakım linç girişimleri tetiklendi. Bu denemelerin ardından hem devlet içinde hem de toplumda faşizme doğru bir kayma gözlemleniyor.
Türkiye orijinalitesine göre, bu faşizan eğilim zaten devlette (ve devletin çabasıyla toplumda) hep devrede olan bir olasılıktır.
Bu durum, kimi devlet fraksiyonları tarafından tercih edilen bir seçenektir. AKP-Gülen Cemaati çatışmasının ardından kurulan ittifaklar sayesinde, bu eğilimlerin kimilerinin eli güçlendi. Süleyman Soylu'ların, Alaattin Çakıcı'ların şimdi gündemde olması da buradan kaynaklı.

"İdam istiyoruz!" ya da toplum mühendisliği

Linçe yönlendirilen halk sanki özneleşmiş gibi hissediyor. Hukuku kendi elleriyle uyguladığını sanıyor. Bürokrasinin, devletin, vb. yanlış veya yavaş işlemesinden rahatsız olan halk böylece "doğrusunu" yaptığını düşünüyor.

Mazlum ZAFER

Seçimlerden önce ve sonra en yaygın "talepler"den bir tanesi idam idi. Uzun zamandır ara ara tartıştırılan idam çocuk tecavüzleri ve cinayetleri ile yeniden gündemde getirildi. Söylemeye gerek bile yok aslında, idam ve hadımın çocuklara yönelik şiddet ve istismarın azaltılmasıyla ilgisi yok.

Toplumu biçimlendirme hamleleri

Kimi zaman yeniden gündeme getirilen idam talebi şöyle yorumlanıyor: Şu anda çocuk cinayetleri için isteniyor, ama sonra "terör" için de getirilecek ve o halde doğrudan Kürt hareketi ve devrimci güçlere karşı kullanılacak. Elbette, bu bir olasılık ve devlet bunu "yapamaz" diyebileceğimiz oldukça az şey var. Ama idam cezasının gerçekten geri getirilmesi şu anda uluslararası denge arayışı içerisindeki AKP iktidarı açısından çok olası gibi durmuyor.
Önemli olan şey şu: İdam ve çeşitli muhafazakâr-gerici talepler, rejimin toplum mühendisliği girişimlerinin ekmeğine yağ sürüyor. Çoğu zaman birtakım sözde STK ve "yurttaş platformları" üzerinden de dillendirilen bu talepler, doğrudan toplumu biçimlendirme hamleleri. Yaratılmak istenen bir atmosfer, bir ortam var. Zaten Türkiye'de düzenli olarak küçük ya da büyük ölçekte linç girişimleri yaşanıyor. Bu tür tartışmalarla yeni linçlerin zemini şimdiden hazırlanıyor.

Linç ve sahte özneleşme

Linç birçok farklı açıdan ele alınabilir. Tek bir fonksiyona/anlama indirgemek yanlıştır. Ama burada tek bir yanı üzerinde durup, spesifik bir durumu tahlil edelim.
Lince yönlendirilen halk sanki özneleşmiş gibi hissediyor. Hukuku kendi elleriyle uyguladığını sanıyor. Bürokrasinin, devletin, vb. yanlış veya yavaş işlemesinden rahatsız olan halk böylece "doğrusunu" yaptığını düşünüyor. "Millî refleks"ler sergileyip, "hukukun" yapamadığını yaptığını düşünüyor.
Böylece harekete geçen kitle bilinçli ve kendi çıkarlarını savunan bir özne yerine, bir güruha dönüşüyor.
Ama o kitlenin bilincini küçümsememek gerekir, bireyler kendilerini daha büyük bir değerin parçası sanıyor. Millî iradenin, milletin bir parçası.
"Millî refleks"ler üreten toplum mühendisliği demokratik bilincin ve hareketlenmenin önünü böylece kesiyor. Türkiye devleti bu tekniği her zaman iyi kullanıyordu ve AKP döneminde mükemmelleştirmeye doğru adımlar attı.

Demokratik cumhuriyet ve demokratik anayasa

Bu tabloyu göz önünde bulundurarak, sahte çözümlere değil, gerçek çözüm yoluna odaklanmalıyız.
Despotik devlet yerine, öznesi halk sınıfları, omurgası demokratik bir anayasa olan Demokratik Cumhuriyeti inşa etmek zorundayız.
Türkiye tarihinde egemenler devlet-toplum çelişkisini her zaman bir çeşit toplum mühendisliği çerçevesinde kullanarak halkı terbiye etmeye, sahte bir şekilde özneleşmeye çalıştı.
Bizler ise, bu tür linç mantalitesine teslim olan insanların psikolojisini anlayan güçlü bir karşı projeyi geliştirmek zorundayız.
Çocuk istismarına, çocuklara, kadınlara, hayvanlara şiddete, tecavüze, cinayete karşı "idam" ya da "hadım"ı savunmak değil, demokratik ve dayanışmacı bir eğitim ve kültür ile "millî refleks"lerden çok "demokratik refleks"leri geliştiren somut ve maddi hamleleri savunmak gerekiyor.

DÜNYA

Kolombiya'da seçimi kazanan sağ, barış anlaşmalarını sorguluyor

Barışın sonu mu?

"Aslında bakılırsa FARC ile seneler sonra varılan barış anlaşmalarını "değiştirmek" isteyen Duque, partisinde o anlaşmaları "yırtmak" isteyenlere gayet yakın duruyor."

J. SCHWAB

Haziran ortasında, Kolombiya'da sağcı Centro Democrático'nun cumhurbaşkanı adayı İván Duque orta-sol rakibi Gustavo Petro'ya karşı oyların yüzde 54'ünü alarak seçimleri kazandı. Böylece 11 Mart'taki parlamento seçimleriyle beraber liberaller tarafından desteklenen sağ, güçlü bir çoğunluk elde etmiş oldu.

Barış anlaşmalarına saldırı

İván Duque, eski aşırı sağcı cumhurbaşkanı Alvaro Uribe'nin siyasal geleneğinden geliyor. Aslında bakılırsa FARC ile seneler sonra varılan barış anlaşmalarını "değiştirmek" isteyen Duque, partisinde o anlaşmaları "yırtmak" isteyenlere gayet yakın duruyor. Duque'e göre özel barış mahkemeleri kalkacak ve ağır ceza mahkemeleri bütün suçları yargılayacak. Onun ötesinde bütün yüksek mahkemelerin üstünde bir "süper mahkeme" kurmak istiyor. Barış anlaşmalarının sosyal reform, uyuşturucuyla barışçıl mücadele ve bazı benzer başka öğelerini de hiç sayarak şiddet kullanarak ilerlemek istiyor.

Nereden nereye?

Bu gelişmelerin en önemli nedenlerinden birisi, Kolombiya toplumunun daha hâlâ savaş pratikleri ve söylemlerine kilitlenmiş olmasıdır. Egemenlerin belirlediği bu savaş aurası içinde, devletin FARC'la savaş sürecinde yaptığı katliamların ve paramiliter ağlarının üstü örtülüyor, FARC tek suçlu olarak sunuluyor. Ek olarak Venezüela'daki siyasal ve ekonomik krize parmakla göstererek, "işte onlar Kolombiya'yı da böyle yapmak istiyor" deniliyor.
Bu bölünme barışı destekleyen burjuva kampın içine kadar yansıdı ve ortamı belirledi. Bu minvalde Sergio Fajardo ve Humberto de la Calle gibi barış yanlısı liderler bile Petro'ya desteklerini geri çekti, barış anlaşmalarını cumhurbaşkanlığı döneminde imzalayan Santos bile Duque'ü destekledi. Liberal partinin tabanı başka orta-sol partilerle beraber Petro'yu "demokrasiyi kabul etmesi" gibi absürt bir koşul koyarak desteklerken, liberal partinin liderliği yine Duque'ü destekledi.
Açık olan şu ki, ılımlı olan Petro bile egemen olan burjuvazi için fazla aşırı geldi.

Direniş mi kapitülasyon mu?

Halen aktif olarak savaşan solcu gerilla ELN için bu seçimler, savaşı daha da şiddetli bir seviyeye çekecektir. Büyük ihtimalle Duque, Santos'un Havana'da ELN ile yeniden başlattığı barış görüşmelerini partisinin baskısı üzerine iptal edecektir. ELN de barış görüşmelerini FARC ile varılan anlaşmaların uygulanmasına bağladığı için, Duque'nin tutumunu da göz önüne alırsak, bu konunun burada kapanacağı bellidir.
Öbür taraftan FARC'ın bu topyekûn gayrı meşrulaştırma kampanyasına nasıl cevap vereceği henüz belli değil. FARC'ın ilk milletvekili Jesús Santrich'in de uydurma gerekçelerle tutuklandığı bu ortamda, mesela FARC lideri İván Márquez'un yeraltına çekilmesi şaşırtıcı değildir. FARC kadrosunun bir bölümünün bu minvalde hareket edip silahlı mücadeleye geri döneceği bir ihtimal. Ancak silahsızlanma ve örgütsel detayların tümüyle açığa koyulduktan sonra bunun nasıl olacağı belli değil.
Kimileri de, bu dönemde ELN'nin tek örgütlü silahlı sol güç olarak kaldığı için güçleneceği yorumunu yapıyor. Her halükarda sağcı pratik ve söylemsel hegemonyaya baş eğmeyip tutarlı bir şekilde sol alternatifi savunmak, mevcut güç dengelerinde büyük cesaret ve tutarlılık gerektiriyor.

Avrupa'da sağ-otoriter eğilim belirginleşiyor

Kapitalizmin bitmeyen krizi nedeniyle çoğu ülkede milli çıkarlar çerçevesinde otoriter bir yönetim tarzını benimseyen siyasi güçler yükselmeye devam ediyor.

Max ZİRNGAST

2007/8 ekonomik krizi sonrası özgün bir krize düşen AB'de, özellikle Güney-Kuzey kutuplaşması üzerine bir mücadele yaşandı. İspanya, İtalya ve özellikle Yunanistan'da sol tandanslı partiler yükseldi, daha da önemlisi çeşitli ülkelerde işçi sınıfı harekete geçmişti.

Sağın yükselişi

İlk defa derin bir krizle karşı karşıya olan AB içinde "nasıl bir AB?" sorusu üzerine kamplaşma yaşandı. Fakat siyasi gelişmeler ılımlı sol çabaların (yumuşatılmış neoliberalizm, ya da Neo-Keynesçi ekonomi politik, göçmen sorununa katı bir ırkçılıkla bakmayan) aleyhinde ilerledi. Klasik sosyal-demokrasi birçok ülkede darmaduman oldu. Merkezi yerlerde sağ ve neo-faşist partiler ve hareketler, "göçmen krizi"yle birlikte merkezi ülkelerde de hızlı yükselişe geçti.
Yakın geçmişte Avusturya'da neo-faşist bir parti barındıran otoriter-neoliberal hükümet, İtalya'da ise sağ-popülist 5 Yıldız Hareketi ve ayrılıkçı-ırkçı Lega Nord tarafından zar zor da olsa bir hükümet kuruldu.
Almanya'da ırkçı-faşizan Almanya için Alternatif (AfD) partisi giderek güç kazanıyor. Merkel'in partisinin özerk Bavyera kolu (CSU) ise bu genel sağ eğilime dayanarak Merkel'i sağdan sıkıştırıyor.
Diğer yandan, Vişegrad grubu olarak adlandırılan Polonya, Çekya, Slovakya ve Macaristan zaten oldukça sağ-otoriter iktidarlara sahipler. Bu genel tabloda istisnalar vardır elbette, ama genel eğilim bu yönde.

Berlin – Viyana – Roma ekseni mi?

Göçmen konusunda git gide sertleşen iklimde en "ileri" öneriler Avusturya'dan geliyor. Avusturya neo-faşist bir parti barındıran otoriter-neoliberal hükümet hem kendi devletini ve toplumunu değiştirme çabasında, hem de Avrupa'da güçlü sağ ittifaklar kurma derdinde. Genç şansölye Sebastian Kurz "Berlin – Viyana – Roma ekseni" kuruluyor sözüyle epey tepki yarattı. Bilindiği gibi, Almanya-Avusturya-İtalya 2.Paylaşım Savaşı'nda "mihver devletleri" (Achsenmächte) ve kullandığı sözcük (Achse) oraya tekabül ediyor. "Tabii ki o anlamda kullanmadım" tarzındaki savunmalar ise verilen mesajı örtbas edemiyor.
Yalnız, şimdilik bu "eksen" tam tutmadı. İtalya'nın faşist iç işleri bakanı Salvini ve Almanya CSU iç işleri bakanı Seehofer ile birlikte göçmenlere karşı daha sert bir tutumu resmi AB politikası kılmaya çalışma hesabı Merkel'siz yapıldı ve bu durum Almanya hükümetinde bir kriz yarattı. Yoğun özel görüşmeler ile Almanya'nın ihracat politikasından en çok faydalanan finans-kapitalin sözcülüğünü yapan Merkel ile daha çok iç piyasada kâr elde eden sermayenin talepleri arasında bir uzlaşmaya varıldı. Ve Kurz'un hayal ettiği eksen şimdilik engellenmiş oldu. Ama Kurz'un AB'deki konumu güçleniyor, çünkü Kurz hem finans-kapital tarafından hem milliyetçi ve neo-faşist güçler tarafından seviliyor ve Vişegrad grubu ve Almanya-Fransa ile büyük sermaye arasında ilişki ve denge kurmaya kapasitesine sahip.

Kriz yönetimi

Bu tartışmaların temelinde yatan sorun mevcut kapitalist düzenin yönetilmesidir. Ekonomik problemler, göçmenler, dünya sisteminde değişen güç dengeleri, "küreselleşme" gibi konularda nasıl bir politik izlenmesi gerektiği üzerinden tartışılıyor.
Kapitalizmin bitmeyen krizi nedeniyle çoğu ülkede milli çıkarlar çerçevesinde otoriter-baskıcı bir yönetim tarzını (hem göçmenlere, hem işçilere karşı) benimseyen siyasal güçler yükselmeye devam ediyor.
Her zaman olduğu gibi, egemenlerin farklı fraksiyonları arasındaki farklar o kadar büyük değil ve finans-kapital §daha otoriter ya da faşizan güçlerle de hareket edebilir.
O eğilime güçlü ve örgütlü cevap verebilmek adına sol acilen hamleler geliştirmeli.

Suriye'de bölgesel ve küresel güçlerin teması artıyor.

Suriye'de "final" sahnesi devam ediyor

Suriye'deki savaşın final sahnesinde, yerel, bölgesel ve küresel güçlerin yeni ve şiddetli gerilimler yaşayıp yaşatacakları bir sekansa doğru gidiliyor.

Hasan FERAMUZ

Suriye'deki savaşın Soçi'de başlayan final sahnesi devam ediyor. Daha önce Astana'da "gerilimi azaltma bölgeleri" olarak belirlenen Doğu Guta, Hama-Humus kırsalını ele geçiren Suriye ordusu, şimdi de Dera'nın doğusunda hâkimiyetini sağlamış durumda.

Dera'nın önemi

Dera bölgesi Esad karşıtı gösterilerin ilk başladığı yer olarak simgesel bir öneme sahip. Nitekim savaşın ilk başladığı 2011 yılından itibaren bölgenin yarısından fazlası Esad'ın kontrol dışındaydı. Bu bölgedeki "muhalifler", cihatçılar ve IŞİD Ürdün ve İsrail'den aldıkları destekle bölgede kalmayı başardılar.
Esad, İran ve Rusya Dera'nın bu durumundan kaynaklı önceliği diğer bölgeye vermiş, Dera bölgesini Astana sürecinde kararlaştırılan 5 "gerilimi azaltma bölgesinden" biri olarak belirlemişlerdi.
Bu bölgelerden Doğu Guta ve Hama-Humus kırsalının kurtarılmasından sonra Esad-İran-Rusya yönünü Dera'ya çevirmişti.
Dera'nın alınmasının hem İsrail ve Ürdün'ün sahaya fiilen müdahil olmalarının engellenmesini hem de Suriye'nin kuzeyi dışında ülkenin bütününde Esad'ın kontrolünü sağlayacak olmasından dolayı önem taşımaktaydı.

İsrail'e garanti

Bu yüzden İsrail'in müdahale tehditlerine rağmen Rusya, Mayıs ayının sonunda ABD ve Ürdün ile açıktan görüşerek, kapalı kapılar ardında da İsrail'e İran ve Hizbullah'ın Dera'da bulunmayacağı garantisi vererek operasyonun gerçekleşmesini sağladı.
Böylece Suriye ordusu, Rus uçaklarının da yardımıyla kısa sürede Dera'nın doğusunu ele geçirdi ve kısa zamanda Dera'nın geriye kalan kısmının da ordunun hâkimiyetine geçmesi bekleniyor.

ABD, Rusya, İran

Uzun yıllardır Dera'da konuşlanmış ve bölgenin çoğunluğunu elde tutan "muhalifler" ve cihatçıların kısa sürede yenilmesinde en büyük etken ABD, İsrail ve Ürdün'ün desteklerini çekmesi. Bu desteğin çekilmesinde Rusya›nın sahada artan gücü, Esad iktidarının kalıcılığının kabullenilmesi ve İsrail sınırında İran ve Hizbullah yerine Rusya›nın olmasının tercih edilmesi yatıyor.
ABD, Esad iktidarının bir sürede kalmasını kabullenmiş durumda ve bundan dolayı önceliklerini Suriye'nin kuzeyindeki durumu konsolide etmeye ve İran'ın Suriye'deki etkinliğini azaltmaya ve yok etmeye vermekteler. Bu ikilinin İran "hassasiyetinin" farkında olan Vladimir Putin de, Beşar Esad ile buluşmasında 'Suriye'den yabancı güçlerin çekilme vakti' ifadesini kullandı.
Böylece Putin, ABD'ye İran'ı, İran'a da ABD'yi gösterip sahadaki inisiyatifini sürdürerek Suriye'de geriye kalan bölgeleri küçük ama kararlı adımlarla Esad'a kazandırmayı hedefliyor.

Gözler İdlib'te

Putin'in açıklamasına İran'ın "Suriye'de kalmaya devam edeceklerini" söyleyerek ve Suriye Dışişleri Bakan Yardımcısı Faysal Mikdad'ın da "İran'ın Suriye'deki varlığı tartışma konusu değil" diyerek cevap vermeleri de İran ve Esad'ın Rusya'nın oyununu kabullenmekle birlikte emre amade kapıkulu olmaya niyetli olmadıkları gösteriyor. Suriye'de savaşın alanı daraldıkça bölgesel ve küresel güçlerin birbirlerine temasları ve çıkarlarının çakışmaları artıyor. Dera'dan sonra Türkiye'nin de aktif şekilde bulunduğu İdlib'e gözlerin çevrilecek olması da bu temas ve çakışma alanına bir değişkenin daha girmesine neden olacak. Dolayısıyla Suriye'deki savaşın final sahnesinde, yerel, bölgesel ve küresel güçlerin yeni ve şiddetli gerilimler yaşayıp yaşatacakları bir sekansa doğru gidiliyor.

İktidarın Türk-Sünni-Erkek karakterine karşı, kadınların direnişi yeni bir soluk kazanmalı.

Kadınlar kurtarıcı beklemiyor!

Özgürlüğümüz ve hayatımız için; ilçelerde, mahallelerde, iş yerlerinde, üniversitelerde bulunduğumuz her konumda "kadınların meclisini" elbirliğiyle oluşturmalıyız

Gamze ÖZKÖK

Türkiye'de tek adam rejiminin kurumsallaşması için gereken ikinci seçimler de 24 Haziran'da gerçekleştirildi. 24 Haziran'a giden süreç, OHAL koşullarında, baskı ve korku ortamında, medya ambargosu içerisinde gelişti. AKP/ Erdoğan iktidarının 16 yıllık karnesine baktığımızda gördüğümüz tablo ortada. Artan bu eşitsizliğin de tetiklemesiyle birlikte AKP/ Erdoğan erkek iktidarını sürekli zorlayan ve sıkıştıran en hareketli toplumsal dinamiğin, en ufak bir hak gaspında dahi sokakları dolduran "kadın hareketi" olması şaşırtıcı değil.

Kadınların seçimi tamamdır

Kadınlar, yıllardır sokakta ilmek ilmek mücadele ederek kazanmış oldukları hakları tamamen geriye götürmeyi öngören bu sistem değişikliğine karşı, seçim çalışmalarını bir çok alanda aktif bir şekilde yürütmeye çabaladı. Kadınlar açısından seçimlerde alınacak pozisyon başından beri belliydi. Kadınların ne istediği ve kimi, neden istemediği tüm açıklığıyla ortada duruyordu.
Bu yüzden; 16 yıldır ne giyinileceğinden tutun, kaç çocuk doğurup, kiminle, nerede ve kim tarafından evlendirileceğine kadar her konuda kadınları belirlemek isteyenlere karşı koskoca bir "TAMAM" denildi.
Böylesi emek ve coşkuyla örgütlenen "Tamam" çalışmasına rağmen seçim sonuçları istenilen yönde olmadı. Fakat bu bir yenilgi de değil. Elbette seçim çalışmaları sırasında kazanılan hareketliliği kaybetmeyip, sokakta yakalanan dinamizmi mücadelenin her alanına yayan ve kalıcılaştıran bir yol izlendiği taktirde…

Bakanlıkta kadının adı yok

AKP/ Erdoğan iktidarının toplumu kutuplaştıran ve düşmanlaştıran politikaları; toplumda hızla artan bir çürüme yaratıyor. Yeni dönemde toplumu saran bu çürüme riski en çok kadınları etkileyecek ve onların hayatını hedef alacak.
Erdoğan, her seçim durağına "kadın düşmanı" bir söylem veya bir yasa tasarısı sığdırmayı elden bırakmadı. Yeni dönemde de bunları hızla yasalaştırmak isteyeceği çok açık.
Bunun en açık örneği; Erdoğan'ın bir seçim toplantısında sürpriz yaparmışçasına "Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve Çalışma Bakanlığı'nı birleştiriyoruz" açıklaması yapmasıydı. Arka planını ve nedenini henüz açıklamamış olsalar da; her evin birer yan fabrika gibi işlediği bugünün kan emici sermaye gerçekliği düşünüldüğünde, kadın emeği üzerindeki neoliberal baskıyı yoğunlaştırmak amaçlanıyor olabilir. Kadınlar için bu bakanlık sadece, anneliği, ücretsiz ev içi emeği, ikinci sınıf çalışma koşullarını ifade edecek.
Bunun karşısında meclis ve sokak örgütlenmesinde öne çıkacak talep; kadınların taleplerine odaklanacak, kadınlardan yana politikalar üretecek, kadın emeğinin üzerindeki baskılara ve kadına yönelik suçlara karşı çalışmalar yapacak, kadın örgütleri ve STK'lar ile ortak çalışacak bir Kadın Bakanlığı için mücadeleyi yükseltmek olmalı.

Özgürlük ellerimizde

Yeni dönemde yoğunlaşacak kadın düşmanı politikalara karşı sadece savunma mekanizmasında konumlanıp belli kazanımlarla avunmak yeterli olmayacaktır. Yeni ve özgür bir yaşamı tarifleyebilmek adına eskinin hareketini bir durağanlık gibi kabul edip onu aşan bir zemine yerleşmek gerekecek. Kadınların biriken öfke ve isyanını daha geniş ve kapsamlı bir örgütlülüğe dönüştürmesi hayati önem taşıyor. Özgürlüğümüz ve hayatımız için; ilçelerde, mahallelerde, iş yerlerinde, üniversitelerde bulunduğumuz her konumda "kadınların meclisini" elbirliğiyle oluşturmalıyız. Yaşamımızla alakalı tüm kararları birlikte alacağımız ve kendi kendimizin "efendisi" olacağımız bir meclis pratiği inşa edebiliriz. Bu bizim ellerimizde.

Öldürülen çocukların faillerini, onları katledenlerle sınırlayamayız.

Geleceğimizi kaybetmeyeceğiz

"Eğer bir gün yolunuzu kaybederseniz bir çocuğun gözlerinin içine bakın"

Deniz USLU

Günlerce kayıp olarak aranan Eylül ve Leyla'nın cansız bedenlerine ulaşıldı. Duyması da yazması da zor olan, toplumsal infiale yol açan bu haberler, idam ve hadım cezalarının tekrar gündeme gelmesine yol açtı. Fakat minik bedenlerin acı ölümlerinin arka planını, "sonuca yönelik cezalarla" örtbas etmeden irdelemek gerekiyor.
"Çocuk, işçi, tecavüz, kayıp, ölü bulundu…" Taban tabana zıt olması gereken bu kelimeleri aynı cümle içerisinde görmek, kuşkusuz ki hepimizin yüreğini sızlatıyor. Toplumsal vicdanın ortaklaştığı nadir durumlardandır belki de.
Peki hepimiz aynı sızıyı, acıyı yaşamamıza rağmen neden tablo hala bu kadar vahim?
Hangi tablo mu? Ortak öfkemizin çözüm olmadığı istatistikler:
8 yılda kaybolan çocuk sayısı; 104.531
Çocukların iş gücüne katılma oranı; %20.3
5.5 yılda hayatını kaybeden çocuk işçi sayısı; 319
10 yılda istismara uğrayan çocuk sayısı; 300000+.

Sorumluları tanıyoruz

Çocukları, kendisine tecavüz eden kişilerle evlendirmeye yönelten yasa tasarılarını sunanlar, 'bir kereden bir şey olmaz' diyen bakanlar, istismarın araştırılmasını öneren önergeyi reddeden meclis, kız çocuklarıyla evlenilir diyen imam, "kötü niyetim yoktu" diyen tecavüzcüye beraat veren hakim, cinsiyetçi ve ayrımcı müfredat hazırlayan görevliler, çocuğu okul yerine "ya mesleğe ya kocaya" gönderen aile…
Eylül ve Leyla'nın faillerini, yalnızca onları katleden bir iki kişiyle sınırlı tutamayız. Bilakis böyle bir tabloyla da sorumluların çok daha geniş bir çeperde yer aldığını görebiliyoruz.
Dolayısıyla suçları, cinayetleri münferitleştirip cezayı ve sorunu idamla, hadımla halletmeye çalışmak; çözüm odaklı yaklaşmamanın apaçık örneğidir.

Sorunu ve suçu yok et!

Bir sorunu, suçu ortadan kaldırmak istiyorsanız, en azından o niyette iseniz; en başa dönüp suç işlenmeden neler yapılabilir, sorunun ve suçun oluşumu nasıl engellenir ona bakmak zorundasınızdır.
Çocukların güvenli ve ücretsiz bir şekilde eğitime, sağlığa ulaşmasını sağlamak. İlkokuldan üniversiteye kadar toplumsal cinsiyet, cinsellik derslerini müfredata eklemek.
Çocuk hakları sözleşmesini hayata geçirmek. Aile hekimliğinin pedagoglarla destekleyip çocukların gelişimini takip etmek.
Çocuklar ve ebeveynler için erişimi kolay ihbar hatları kurmak. Çocuklara kendilerini korumayı ve savunmayı öğretecek eğitimler vermek.
Kadın ve çocuk dernekleri, örgütleri ile işbirliği içerisinde çalışmak. Çocukları istismar eden, katleden kişilere yönelik üst sınırdan cezalar vermek, indirim zırvalığına girmemek.

Renkli yarınlar İçin

Biz bir yazıda bu kadar öneri sunabiliyorken, gereken işbirlikleri ve sağduyu sağlandığı taktirde kısa vadede olumlu sonuçlar çok rahat alınabilir. İş ki zihniyet ve tutum bu yönde olsun.
Bunu sağlamanın yolu da; geleceğimizi kaybetmemek ve karartmamak için içimizde yaşadığımız öfkeyi örgütlülüğe dönüştürmekten geçiyor.
İl il bu talepleri haykırdığımızda, gerek hukuki gerek eğitim yönünden çeşitli önerileri meclis kapısına dayadığımızda ve mücadelenin kaçınılmaz sonucu olan zihinsel dönüşüme omuz verdiğimizde çocukların yarınları daha renkli ve umutlu olacaktır.

Nafaka hakkımız!

Kadınlar güçleniyor. Bizim üzerimizden türlü ayrıcalıklar sağlayan erkeklerin bundan korkması normal. Haklarımız ve biz onlar için tehlikeliyiz!

Hatice GÖZ

Artık biliyoruz: AKP iktidarı ne zaman içinde "kadın" geçen bir cümle kursa, sonucu bizim aleyhimize çıkarılan ya da düzenlenen bir yasa oluyor.
Şu sıralar yine, "mağduriyetleri gidermek adına" ağızlarını açmış durumdalar. Bu defa gündemde nafaka var.
Ancak getirilmeye çalışılan nafaka, topyekûn bir hak gaspının sadece bir parçası. Parçaları birleştirdiğimizde karşımıza çıkacak olan tablo ise belli: Kadınların görünmediği bir toplum düzeni!

Nafaka düzenlemesi neyin devamı?

Biraz geriye gidecek olursak nafakaya gelene kadar önümüze nelerin sunulduğunu görebiliriz.
Birkaç yıl önce hazırlanan Boşanmaları Önleme Komisyonu'nu hepimiz hatırlarız. Dini muhafazakar toplum inşa edilirken, bunun çekirdeğine ailenin oturtulması gerekir ve çekirdek de anne ile doğrudan ilişkilidir.
İktidarın erk kalemli yazarları tarafından her gün topa tutulan 6284 sayılı yasanın, "adil hale getirme" adı altında gasp edilmesi süreci de bunun devamıdır.
Yıllardır kadınların toplumda eşitlenmesi adına tek bir adım atmayan iktidar, bu defa da gözünü nafakaya dikmiş durumda.

Görünmeyenler

Oysa temel gaye mağduriyeti gidermek ise başka yönden bakmak gerekir. Toplumda kadınların itildiği konumu görmeyen görmek istemeyenler için nafaka, erkeğe verilen bir tür cezadır.
Nafaka, erkek egemen dünyada, kadınların yaşama tutunmak için aldığı haktır. Yaşamın her alanında ezilen, eğitimden ve iş yaşamından, sağlıktan, sosyallikten uzak tutulan kadınlar, "doğal" olarak güçsüzleştiriliyor. Bunların üzerine bir de evlilik ve evliliğin getirdiği ezilme biçimleri ekleniyor: Şiddet, tecavüz, karşılıksız emek, çocuk ve yaşlı bakımı… Bunların üstüne kadın nafaka talep edince eşitsizlik oluyor. Ne hikmetse, tüm eşitsizlikleri görmeyenlerin bu noktada eşitlikten dem vuracakları tutuyor! Kadınlar güvencesiz, esnek çalıştırılırken; eşit işe eşit ücret alamaz ve çoğu zaman emekli dahi olamazken eşitlik var ama bir tek nafaka talep ederken yok!
Evet, doğru, ortada büyük bir haksızlık ve mağduriyet var!

Sulandırılmış gerçekler

Tüm bunların yanında, bazı gerçeklerin de tekrar altını çizmek gerekiyor: Nafaka yasası, cinsiyet belirtmiyor. "Mağdur duruma düşecek eş" nafaka talep edebilir diyor. Oysa, "ömür boyu nafaka haksızlık, bir ay evli kaldım hayat boyu para mı vereceğim" diyenler bunu asla sorgulamıyor.
Kadınların, istihdam adı altında "takı" kurslarına yerleştirildiği gerçeğini; nafaka alan kadının sigortalı işe giremediğini ama zaten nafakanın sadaka kadar olduğunu, çoğu erkeğin bunu bir biçimde ödemediğini görmek gerekir.
Eşitsizliği ve gerçeği görmek için bir adım önceye gitmek gerekiyor.
Nafaka bir sonuç. Erkek egemen toplumda yer bulamayan kadınların, ayrıcalıklı olanlardan aldığı bir hak!

Ellerimizle aldık, vermeyiz

Tartışmalar süredursun. Biz kadınlar, nafaka hakkımızı söke söke aldık egemenlerin elinden.
İktidarın türlü yollardan giderek, aslında kadınları evlere, erkeklerin parmaklıkları arasına hapsetmeye çalıştığının bilincindeyiz. Dertleri, bütün haklarımızı gasp ettikten sonra evde oturmamızı sağlamak.
Dertleri bizim varlığımızla!
Eh, kadınlar güçleniyor. Bizim üzerimizden türlü ayrıcalıklar sağlayan erkeklerin bundan korkması normal. Haklarımız ve biz onlar için tehlikeliyiz!

KADRO

Devrimin ritmine kulak verelim

Yeni Dönem Parolası: "Emek-Güç-Beceri"

Faşizme yönelim hızlansa da, mücadelemizin çizgisi -toplumsal güçlerin kurucu iradesini açığa çıkarma- ve araçları da -yerel meclisler- netleşmiştir. Parti kadroları açısından, yeni dönemin ruhu "emek, güç ve beceriyi" yoğunlaşmış biçimde yeniden inşa etmek üzerinden şekillenecektir.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Türkiye, belirsizliklerin yoğunlaştığı ve sürekli hareket halinde olan bir sürecin içinden geçiyor. 24 Haziran seçimleriyle de AKP kendi iktidarını bir adım daha güçlendirdi.
24 Haziran'ın hemen ertesinde, "Muharrem İnce'nin de katkısıyla" toplumda bir umutsuzluk ve çaresizlik ruh hali yoğunlaştı. Seçimlerle iktidarın değişeceğini ve nefes alabileceğini düşünen milyonlar, seçim sürecinde ve gününde aktif görev aldı. İktidar tarafından yaratılan bütün baskı ve korku ortamına rağmen toplumsal güçler iktidar karşıtlığında ısrarcı oldu.

Yeni dönemin ruhu

24 Haziran seçimleri, özellikle toplumsal güçlerin bir bölümüne artık AKP karşıtlığının ve sadece seçimlere katılımın sonuç almaya yetmeyeceğini göstermesi açısından önemli bir kırılma yaratmıştır.
Önümüzdeki dönemin, bu kırılmayı siyasal bir bilinçle ele alıp, halkın iktidarını kurma hedefiyle örgütlenmesi gerekiyor.
Faşizme yönelim hızlansa da, mücadelemizin çizgisi -toplumsal güçlerin kurucu iradesini açığa çıkarma- ve araçları da -yerel meclisler- netleşmiştir.
Parti kadroları açısından, yeni dönemin ruhu "emek, güç ve beceriyi" yoğunlaşmış biçimde yeniden inşa etmek üzerinden şekillenecektir.
Sürece uygun biçimde kadro kendi donanımını sağlarken, öte taraftan var olan parti mekanizmalarının yetkinleşmesi ve yerel meclislerin kuruluşu göreviyle karşı karşıyadır.

Güven

Korku ve ahlaki çürümenin giderek toplumun tamamını kuşattığı bir zemin içinde hareket eden kadrolar, "kendine, yoldaşlara ve topluma" karşı ciddi bir yaklaşım içinde bulunmalıdır. Güven, kadroların bir işe atılma cesaretini göstermesini sağlar. Güven duymayı, altı boş bir söylem olmaktan çıkarmak, ancak alınan sorumluluğun yerine getirilmesiyle mümkündür.
Seçimlerden sonra birtakım solcular tarafından dillendirilen "topluma güvensizlik duyma ve toplumu aşağılama", kendine güvensizliğin ve kendi üzerinden sorumluluğu atmanın sonucudur.
İnşa edilen yeni toplumsallıkta, sistem, toplumsal değerleri aşındırıyor ve toplumu kapsama gücünü büyük oranda kaybediyor. Öte yandan, bir süreden beri toplumsal güçlerin "kendiliğinden hareketinin" siyasallaşmasının önü açılıyor. Toplumsal güçlerin siyasallaşması, "gücünü kontrol edebilen ve her aşamada arttıran bir özneleşmeyi" inşa etmekle mümkündür.
Hem partiye hem de yerel meclislere katılan insanların olumlu özelliklerinin bir anda açığa çıkmayabileceğini gören yerden ilişki kurmak gerekir. Kadro, ilişki kurduğu bireye ve mekanizmaya emek verip iyi yanların olgunlaşmasını sağlamaya odaklanmalı. Aynı parti içinde omuz omuza mücadele yürüttüğü yoldaşıyla ilişki bu temelde şekillenmelidir.
"Güven duygusunun" çok yönlü kurulmasını ve istikrarını sağlamak, örgütlenmenin her düzeyde kalıcılaşmasını sağlayacaktır.

İktidar bilinci

Herhangi bir kadro ya da toplumsal kesim sırf iktidarı istedi diye iktidar olamaz. Onu birçok belirsizliğin içinden koparıp alması ve kendi kimliğinde yeniden inşa etmesi gerekir.
İşte, bir kez daha nesnel süreç, toplumsal güçlerin iktidar olasılığını gösteriyor. Esneme ya da sertleşme dönemlerine uygun mekanizmaları ve hareket etme biçimlerini kurmak ve her ana cevap üretebilecek refleksleri kazanmak belirleyici olacaktır.
Devrimin ritmine kulak verelim.

Stratejik Kişilik

Stratejik kişilik, her şeyden önce devrime yol çizmektir, yol açmaktır. Çizgi çizmek hat oluşturmaktır. Bu anlamıyla devrimci kadro, teorisi ve pratiğiyle, ideolojisi ve eylemleriyle "paradigmasal" bir duruştur.

H. ARIKUŞU

"Felsefe, kendi zamanının düşüncelerle kavranmasıdır" der Hegel. Böylece düşünce tarihine "tarihsellik" ilkesini yerleştirir. Tarihselliği "gerçekliğin ölçütü" haline getiren "diyalektik" yönteminde büyük bir yol alır.
Marksist-Leninist devrimci kadrolarda "tarihsellik" içinde "kendi kişilik gerçekliğini" oluşturmak, tarihsel materyalist bakışın zorunluluğudur.
Kadro, kendi zamanında ve kendi tarihselliğinde var olan gerçekliği bilincine çıkararak, kendi kişiliğini kurgular ve oluşturur.

Tarihsel Duruş

"Herkes bir şekilde kendi zamanının/tarihinin çocuğudur" der H.Heinz Holz.
Devrimci birey, kendi zamanındaki "hakiki duruşunda" tarihsel devrimci kişiliğini kazanır. Tarihsel duruş, bireyin tarihteki "konumunu ve işlevini" kavramasıdır.
Arapça "sevkulceyş" olarak tanımlanan strateji; sürmek, sevk etmektir. Yunancada ise kumandanlık, komutanlık, generallik, ordu yönetme sanatı olarak anlam bulmuştur.
Latince de ise yol, çizgi, nehir yatağıdır.
En genel tanımıyla strateji savaşta politik, ekonomik, psikolojik, askeri güçleri bir arada kullanma sanatıdır.
İşte devrimci kişiliklerimizdeki "stratejik özellik" bu tanım ve anlamlarda mayalanır.
Her şeyden önce devrime yol çizmektir, yol açmaktır.
Çizgi çizmek hat oluşturmaktır.
Bu anlamıyla devrimci kadro, teorisi ve pratiğiyle, ideolojisi ve eylemleriyle "paradigmasal" bir duruştur.
Strateji nehir yatağı anlamına da gelir. İşte tıpkı bu anlamdaki gibi stratejik kişilikte nehirlerin akan yatağıdır. Eğilir, bükülür, menderesler çizer. Çavlanlar, çağlayanlar oluşturur.
Hasan Hüseyin Korkmazgil'in şu şiirine kulak verelim:
"Derim ki sana :
Nehirler boyu git
Nerelerde ve niçin durgundur nehirler,
nerelerde ve niçin menderesli dir,
nerelerde ve niçin çağlayanlı ve de çavlanlıdır nehirler,
gözlerinle gör, duy kulaklarınla
Gör ve duy ki, nasıl varır nehirler denizlere."

Program ve Hedef

Stratejik kişilikler; devrimciliği sürdüren değil de "devrimi isteyen" bir devrimciliktir.
Onlar devrimi ister ve iktidarı hedeflerler.
Devrime göre konumlanmak; devrimci programa ve hedefe göre pozisyon belirlemektir.
Stratejik duruş; insani, etik, konjonktürel (bu anlamda belli anın) değil, sınıfsal duruştur.
İnsaniliği, etiği, konjonktürel değişimi reddetmeden, onları da kapsayarak sınıfsal duruş göstermektir.
Devrimci strateji, sosyal sınıfların objektif-somut varlığı ışığında planlaşır.
"Stratejinin en önemli görevi, proleterin programında proleterin izlemesi gereken temel yönü tayin etmektir. Bu anlamda stratejik duruş paradigma sal ve programatik düşünmektir» der Stalin.
"Strateji savaş dışında taktik savaş içinde yapılır" der Kıvılcımlı. Bu nedenledir ki stratejik kişilik soğuk (günümüzde cool) ve mesafeli duruş, uzaktan ve yüksekten bakan kartal bakışlı kişiliktir.
Stratejik kişilik; kartalın soğuk, yüksekten, kararlı bakışında saklıdır.
O, devrimci kişiliğin teorik, objektif yönünü işaret eder.

Lenin ve Stratejik Kişilik

G.Lukacs, "Lenin, hazırlılık ve süreklilik insanıdır" derken Lenin'in düşünsel, teorik ve stratejik kişiliğini tarifler.
Savaşta stratejik bakışın önemini Sun Tzu "Savaş Sanatı" kitabında çok güzel ifade eder: "Savaş sanatında stratejinin anlaşmazlığı en önemli unsurdur. Duruş belirsiz, hamleler belirsiz, ön görülemez olunca hamleye hazırlık yapmak imkânsızdır".
Strateji mücadelenin, devrîmin yönüdür. Stratejik kişilik, büyük düşünmek ve büyük eylemektir. En önemlisi: "Net bakış, net görüş, net yapıştır."

ÇOCUK

Kırmızı elma gülüşlü çocuklar için

Çocuklar için gerçek çözüm şart

Suni çözümleri bir kenara bırakıp çocukların çocukluklarını yaşayabilmeleri, kişiliklerini özgürce inşa edebilmeleri için ve onları istismardan, şiddetten koruyabilmek için yapılması gerekenleri konuşmak zorundayız.

A. KÜÇÜK

Çocuklar her gün yetersiz beslenme, bakım ihtiyaçlarının yeterli derecede karşılanamaması, eğitim olanaklarına ulaşamama, çocuk işçiliği gibi onlarca sorunla karşı karşıya. Ayrıca her gün çocuklar kay boluyor, istismara ve şiddete uğruyor, öldürülüyor. Buna karşılık çoğu zaman öfkeyle, yürekleri soğutmak için, istismarcıdan intikam alabilmek için idam ve hadım gibi suni çözümler üretiliyor. Dahası bu suni çözümler, yıllardır çocukları korumak için hiçbir şey yapmayan iktidar tarafından da topluma pompalanıyor. Bu suni çözümleri bir kenara bırakıp çocukların çocukluklarını yaşayabilmeleri, kişiliklerini özgürce inşa edebilmeleri için ve onları istismardan, şiddetten koruyabilmek için yapılması gerekenleri konuşmak zorundayız.

Ne yapmalı?

Öncelikle Türkiye'nin de imzacısı olduğu Çocuk Hakları Sözleşmesi ve İstanbul Sözleşmesi bir an önce etkin bir şekilde uygulanmalıdır.
Çocuklara ve onlara bakmakla yükümlü olan ailelerine yeterli yaşam standartları ve sosyal destek sağlanmak zorundadır.
Kadın ve çocuk bakanlığı kurulmalıdır. Çocukların yeterli beslenme, eğitim ve sağlık olanaklarına ulaşma, bedensel ve ruhsal gelişimini destekleme ve güvenliğini sağlama, sadece ebeveynin değil devletin de sorumluluğu olmalıdır. Tüm bunların izlenmesi ve gerektiğinde çocuğun etkin bir şekilde korunması bu bakanlığın sorumluluğunda olmalıdır.
Temel eğitim tüm çocuklar için ücretsiz ve erişilebilir olmalıdır.
Okul müfredatı ve eğitim sistemi hiyerarşiden ve cinsiyetçilikten uzak, çocukların kendilerini özgürce ifade edebilecekleri bir duruma getirilmelidir.
Çocukların yoğun şekilde kaldığı yatılı okullar, çocuk esirgeme kurumları, öğrenci yurtları çocukların üstün yararını gözetecek şekilde ciddi denetime tabi tutulmalıdır.

Çocuklar için yapılması gereken çok şey var

Çocuk istismarı

Çocuk istismarının, şiddetin yaşandığı yurtlar ve kurslar derhal kapatılmalı ve bunların yöneticileri ve çalışanları hakkında adli işlem başlatılmalıdır.
Daha önce çocuk istismarı ile gündeme gelen "Ensar Vakfı" gibi vakıfların MEB ile yaptıkları protokoller derhal iptal edilmelidir.
Olası bir istismar veya şiddet durumunda çocuğun güvenip yardım isteyebileceği, kolay ulaşılabilecek uzman kişilerden oluşan birimler kurulmalıdır. Bu birimler, sorumlu olduğu bölgedeki öğretmenlerle de iletişim halinde olmalı, çocuklar ile ilgili her türlü olumsuz duruma karşı tedbir almaya çalışmalı ve bu konular ile ilgili eğitim faaliyetlerinde bulunmalıdır.

Çocuk dostu bir adalet sistemi

Çocuk dostu bir adalet sistemi oluşturulmalıdır. Taciz, tecavüz, istismar, kadın ve çocuk cinayetlerinin herhangi bir gerekçeye dayandırılarak, hafifletici sebepler aranılarak meşrulaştırılmasına izin verilmemeli ve hiçbir biçimde ceza indirimleri uygulanmamalıdır. Taciz, tecavüz, çocuk istismarı ve şiddet gibi konularda mağdur olan kadın ve çocukların beyanı esas alınmalı ve bu beyanlara göre işlem başlatılmalıdır. Adalet sisteminin her aşamasında çocuğun üstün yararı gözetilmelidir.
Çocuk evliliklerine karşı ciddi önlemler alınmalı ve bu istismara rıza gösteren aile ve evlilik adı altında çocuğu istismar eden erkek hakkında gerekli cezai işlemler uygulanmalıdır.
Kadın ve çocukları korumak yerine aileyi korumaya çalışan anlayış, aile içi taciz, tecavüz, istismar ve cinayetlere zemin hazırlamaktadır. Bu anlayış terk edilmeli, çocuk birey olarak kabul edilmelidir.
Aile içi istismar ve şiddet durumlarına dikkat edilmeli ve böyle durumlarda çocuk mutlaka o aileden uzaklaştırılmalıdır.
İstismara uğramış çocuğun rehabilitasyonu ve hayatını en az hasarla sürdürebilmesi için gerekli tüm önlemler alınmalı, her durumda çocuğun üstün yararı gözetilmelidir.
Çocukların ulaşabileceği ve çocukluklarını özgürce yaşayabileceği, sportif faaliyetlerde bulunabileceği alanlar, güvenli parklar, kreşler, bakım merkezleri gibi alanlar oluşturulmalıdır.
Bu uygulamaları gündemine almadan idam ve hadım gibi yöntemlerle çocukları koruyacağını iddia etmek, en hafif tanımıyla aymazlıktır.

Hadi derin bir nefes alın

Enselerimizdeki kesikten akan kan hiç durmuyor hatta daha derinleşiyor biliyoruz. Ama makaslar da bizde.

Sinem ATASOY

İnce bir sızı..
İlkokul birinci sınıfa başladığım gün okulu sıkıcı, boğucu,karanlık bir koridora benzettim. Öğretmen bir baba ile hemşire bir annenin akıllı çocuğu olma baskısını minicik omuzlarımda taşıyacaktım. Annem nasıl bir 'aman bir eksiği olmasın' hissiyle kolaladıysa önlük yakamı, ani bir şekilde kafamı kaldırsam ensemde bir acı hissediyordum. Önlük yakam ensemi kesiyordu.
İlkokulun sonuna kadar çalışkan,akıllı, çiçek gibi bir çocuk oldum. Önlük yakam zamanla yumuşadı ama başım hep eğikti. İlkokuldaki tek 'şansım' kitap okumamız için bizi sürekli teşvik eden öğretmenim oldu. İlkokul hayatım boyunca ülkemizin cennet gibi bir yer olduğunu ama çok fazla düşmanımız olduğunu, sürekli bölünme,parçalanma tehlikesi olduğunu öğrenerek geçti. Bölme işlemini sevmemem, bir türlü anlayamam o zamanlara denk gelir.

"Adamlar" her yerde

Benim zamanımda ilkokuldan ortaokula geçiş şimdiki gibi sancılı değildi. Ne deneme sınavlarına girerdik ne de ailemiz kredi çekmek zorunda kalırdı. Özel okullar sayılıydı ve gereksizdi. Eve yakın bir ortaokula biraz bağış yaparak zaten ayrıcalıklı(!) oluyordunuz. Ortaokul koridorları ise duvarlarında sarkık bıyıklı, kılıçlı, ok atan, at binen, tüfekli adamların resimleri ile doluydu. Okulun koridorlarında sürekli takip edildiğimi hissederdim. Adamlar bana bakıyordular ve her yerdeydiler. Artık önlük yakam da yoktu ama kravat takıyordum. Yani hem ensemdeki yara sızlıyordu hem de nefes almam güçleşmişti.
Ortaokuldaki resimlerde aradığım kadın lisede karşıma çıktı. Hiç hayal ettiğim gibi değildi. Genç bir kadın olarak bedenimin nasıl bir şey olduğunu ben bilmiyorken müdiremiz saçımızın kısalığını, kaşımızın kavisini, bacağımızın görünen kısımların her detayımızı biliyordu ve müdahaleleriyle bizi geleceğin ahlaklı, namuslu, vatana ve millete hayırlı, hatta vatana ve millete hayırlı evlatlarını doğuracak ülkenin geleceğine uygun kadınlar haline getiriyordu. Ensemdeki ince kesik derin bir yara haline, nefes almak neredeyse imkansız bir hale gelmişti.

İnce ve kesik bir yara

Öylesine girdiğim bir sınavla öylesine geldiğim liseden ölesiye hazırlandığım bir sınavla öylesine bir üniversite kazanmıştım. Ben mi onları kazandım onlar mı beni lütfedip kabul ettiler hala emin değilim. Ensemdeki yara biraz kabuk bağlar diye düşünürken, kampusun bahçesinde kitap okuduğum için Anayasa Hukuku hocası tarafından amfide "burada solculuk oynamayın" diyerek uyarılınca ensemdeki yara tekrar kanamaya başladı. Tam dört sene ne kanaması kesildi ne de ben rahat nefes aldım. Nihayetinde çok zor olsa da çocukların hayatına dokunabildiğim bir yer buldum kendime. Şimdi nerede yakasını çekiştiren bir çocuk görsem elimdeki hayali bir makasla yakasını kesip "hadi derin bir nefes al" diyorum.
Bu ülkede eğitim sistemi her yaştan insanın ensesinde kanayan ince, kesik bir yara gibi duruyor. Her sene allak bullak edilen bir sistem, taa anaokulundan çocuklarda da ince kesikler bırakıyor. İlkokul sıralarında çocuklar arkadaşlığı, paylaşmayı öğrenecekken daha hırslı daha rekabetçi olmayı öğreniyor, ince kesik derin bir yara haline geliyor.

Makaslar bizde

Ortaokulda sporla, sanatla tanışacakken cinsiyetçilikle, eşitsizlikle, daha da çok testle tanışıyor, yaraları daha da kanıyor.
Lisede bilimle uğraşması gereken gençler, gericilikle mücadele ediyorlar. Daha çok test daha çok kesik yara açıyor. Yara bere içinde üniversiteye giden gençler özgürce bilimle, sanatla, felsefeyle kendilerini çoğaltacaklarken gözaltılarla, tutuklamalarla, uzaklaştırmalarla tehdit ediliyor.
Enselerimizdeki kesikten akan kan hiç durmuyor hatta daha derinleşiyor biliyoruz. Ama makaslar da bizde. "Hadi derin bir nefes alın".

Özgür ve mutlu çocuklar için...

Oluşturduğumuz atölyelerde hiçbir çocuğun kendisini farklı görmediği, ötekileştirilmediği eşit ilişkiler içinde olmalarına özen gösteriyoruz.

İçinde yaşadığımız kapitalizmde her şey piyasa içindir, kar amaçlıdır. Buna en temel sağlık, beslenme ve eğitim ihtiyaçları da dâhildir. Bu ihtiyaçları karşılamakla yükümlü olan "sosyal" devlet ise bu alanları piyasaya açabilmek için, bu alanların içini boşaltmış veya mümkün olduğunca paralı ve düşük nitelikli hale getirmiştir. Çocuklar, böyle bir ortamda ailelerinin maddi güçleri ve ailelerin çocuklarına ayırabildikleri maddi kaynak ölçüsünde eğitim, sağlık ve sosyal aktiviteden yararlanabilmektedirler.
Bu durum özellikle yoksul aile çocuklarının en doğal hakları olan eğitim ve sosyal aktivitelerden yararlanmalarını çok güçleştirmiştir. Son dönemde artan çocuk kaçırma olayları, istismar ve şiddet ise sokakları ve parkları çocuklar için güvensiz duruma getirmiştir. Özellikle okulların tatil olduğu yaz aylarında yoksul çocukların yaşıtlarıyla oynayabilecekleri, yeni şeyler öğrenebilecekleri güvenli ortamlar bulabilmeleri çok daha zor. Ücretsiz yaz okulları olarak her yerde açılanların birçoğu ise, çocuklara belli bir din, ideoloji vb. dayatma amacı taşıyor.

Her yer çocuk

Tüm bunların karşısında, çocukların çocukluklarını yaşayabilecekleri yararcılıklarını geliştirebilecekleri, kişiliklerini özgürce inşa edebilecekleri ve çocuklara herhangi bir kalıba girmeyi dayatmayan alternatif ortamlar yaratmak bizlerin de sorumluluğudur.
3 senedir devam ettirdiğimiz her yer çocuk yaz etkinlikleri ile tam da bunu amaçlıyoruz. Bu sene de 7 ildeki birçok mahallede açılacak olan yaz etkinliklerimizde, gönüllü öğretmenlerle çocuklar için farklı birçok atölye organize ediyoruz. Yaratıcı dramadan, eğlenceli bilime, tiyatrodan dansa, resime, eğlenceli felsefeye, ekolojiye ve farklı spor aktivitelerine kadar onlarca farklı atölye ve oyunlarla çocukların gelişimlerini desteklemeyi, çevresini ve kendisini tanımasını, çocukluklarını özgür ve mutlu yaşamalarına katkıda bulunmayı amaçlıyoruz.
Ezbere dayalı eğitime karşı çocukların yaparak, yaşayarak, oyunlarla öğrenmesini sağlamaya çalışıyoruz.
Oluşturduğumuz atölyelerde hiçbir çocuğun kendisini farklı görmediği, ötekileştirilmediği eşit ilişkiler içinde olmalarına özen gösteriyoruz.
Çocukların kendi dünyalarını yaratacağı, yeni şeyler keşfedeceğimiz, bol bol kahkaha atıp düşler kuracağımız yeni bir yaz dönemi bizleri bekliyor.

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Rant ve spekülasyona dayalı büyümenin yıkıcı sonuçlarıyla karşı karşıyayız

Stagflasyon ve ekonomide çakılma riski

Önümüzdeki aylar krizin açığa çıktığı ve yıkıcı sonuçlarının görüldüğü aylar olarak önem taşıyor. Çözüm olarak gösterilecek IMF ile olası anlaşma, işçi sınıfı için işsizlik, yoksullaşma, geleceksizlik ve açlık anlamı taşıyor.

Kriz kaçınılmazlaşıyor. Toplumun her kesimi bir ekonomik krizin içine girildiğini hissediyor. Seçim süreci ve siyasi iktidarın farklı sübvansiyonlarla krizi hissettirmeme taktikleri, ekonomik sorunların yetirince anlaşılmasını engellemişti. Ama artık her şey daha çıplak ve yıkıcı yaşanacak. Ekonomi tam bir iflas aşamasına geldi.

Süreç ilerliyor

Seçim sonuçları işçi sınıfının sınıfsal aidiyet kaybı içinde olduğunu, kültür ve kimlik politikalarının etkisinde hareket ettiğini ve sermayenin dili, aklı ve kavramlarıyla düşündüğünü ortaya çıkardı.
Ve emek ve sermaye arasındaki çelişkinin başarılı bir şekilde gizlendiğini gösterdi.
Seçimler yeni rejimin inşanın tamamlanması anlamına geliyor. Siyasal İslam'ın kitleler ve ezilenler üzerinde yarattığı yüksek rıza, seçimlerle kendini net bir şekilde dışa vurdu.
Ne var ki süreç ilerliyor.
Yeni rejimin sınıfsal niteliği ve reflekslerinin hızla alenileşeceği bir konjonktürün içine girdik.
Bu konjonktürün iki boyutu var: Ekonomide iç ve dış dinamikler son derece negatif ve kitleler nezdinde onay ve sadaka mekanizmalarının artık eskisi gibi işlemeyeceği bir sürecin içindeyiz. Kriz, rejim ve finans kapital ilişkisini daha da netleştirecek ve sermayenin istemleri yönünde hareketleri açığa çıkaracak.
Daha önce OHAL ve grev ilişkisi ve arabuluculuk sistemi ve hukuk ilişkisi üzerine söylenenler bunun ilk örnekleri olarak değerlendirilebilir. Fortune'nun yeni açıkladığı veriler de tezimizi güçlendiriyor. Türkiye'deki ilk 500 şirketin kârları OHAL şartlarında ciddi artış gösterdi.
En çok kar eden şirketlerin daha önce KİT olduğu ve yok pahasına finans kapitale satıldığı biliniyor.
Peki bu söylediklerimizin sınıf için somut anlamı nedir?

Kriz ve yeni emek rejimi

Kriz ve olası IMF'yle yapılacak anlaşmanın işçiler için anlamı açlık, işsizlik ve geleceksizliktir.
Kriz, ücretlerin düşmesi, yeni hak gaspları, grev yasakları, temel ihtiyaç mallarında zamlar, reel gelirlerin azalması, daha fazla ve yoğun çalışma demektir. Finans kapital yeni rejimden reformlar adı altında beklentilerini açıkladı.
Krizin bütün yükünün işçi sınıfı ve çalışanlardan çıkarılması amaçlanıyor. Sömürü oranlarını artmasına dayalı bir stratejinin hayata geçirilmesi talep ediliyor.
Bu süreç bir başka yandan yeni emek rejiminin inşası anlamına geliyor. Sistematik güvencesizleştirme ve esneklik üzerinden şekillenecek yeni emek rejimi sınıfın enkazlaşmasına yol açacaktır.

Örgütlenmenin acilliği

İş yeri kapatmalarının, yaygın iflasların yaşanacağı bir döneme girdik. İşimizi kaybetme olasının yanında, ücretlerimizi alamayabilir, en temel hakkımız olan kıdem ve ihbar tazminatlarımızı kaybedebiliriz.
Bu risklere karşı her işçi işyerindeki arkadaşlarıyla bir araya gelmeli, hızla işyeri komiteleri kurmalıdır.
Komiteler bizlerin kolektif düşünme, davranma ve hareket etme organlarıdır.
İşçiler ancak örgütlü olduğunda bir güçtür ve ancak örgütlü olduğunda haklarını korur ve geliştirir.

İşçi sınıfı krize karşı ekmeğini ve işini savunmalıdır

Kriz ve olası IMF'yle yapılacak anlaşmanın işçiler için anlamı açlık, işsizlik ve geleceksizliktir. Kriz, ücretlerin düşmesi, yeni hak gaspları, grev yasakları, temel ihtiyaç mallarında zamlar, reel gelirlerin azalması, daha fazla ve yoğun çalışma demektir.

Volkan YARAŞIR

(1. sayfadan devam...)

Dışa bağımlılığa devam

Ekonomide görülen yavaşlamayı, yüzde 15'lere ulaşan enflasyon izliyor. Dış borç 453 milyar dolara ulaşmış durumda. Cari açık 57 milyar dolar ve bu rakam cari açığın milli gelirin yüzde 6.5'una ulaştığını gösteriyor. Bu yıl ödenmesi gereken dış borç 186 milyar dolar. Dış kaynağa bağımlı ve acil sıcak para girişi ihtiyacı olan ekonominin küresel ekonomide yaşanan salınımlar karşısında kırılganlığı giderek artıyor.
Bunun somut örneği FED'in aldığı faiz artırma kararında görüldü. Türkiye sert döviz şoku yaşadı ve lira ciddi değer kaybına uğradı. Dövizdeki oynaklık devam ediyor. Türkiye ekonomisi küresel piyasalarda Arjantin, Venezüella, Pakistan ve Mısır'la birlikte iflas riski taşıyan ekonomi olarak değerlendirildi.
ABD ve Çin arasında ticaret savaşları ve FED'in doları değerli tutma politikaları, petrol fiyatlarında yükseliş trendi ve Avrupa Merkez Bankası'nın yıl sonuna doğru varlık alımlarını sonlandırma kararı, Türkiye'nin de dahil olduğu gelişmekte olan piyasalar için sıcak para döneminin sonunu işaretliyor. Mayıs ayında bu piyasalardan çekilen paranın miktarı 12 milyar dolara ulaştı. Önümüzdeki aylarda bu oranın artması yüksek bir ihtimal. Dış şoklara açık, sıcak para bağımlısı olan ve çoklu kırılganlık içindeki ekonomi için bu gelişmelerin yıkıcı sonuçlar yaratması kaçınılmaz.

Yıkıcı krize doğru

Artık yolun sonuna gelindi.
Rant ve spekülasyona dayalı birikim ve büyüme döneminin yıkıcı sonuçlarıyla karşı karşıyayız. Yılın birinci çeyreği için açıklanan (2017 yılının trendi ve iç talep ağırlıklı) yüzde 7.4 büyümenin, son çeyrekte yüzde 2 ya da 3'e inmesi bekleniyor.
Özellikle yaşanan ve arkası geleceğe benzeyen döviz şokları özel sektörde bir borç krizine yol açabilir. Bu krizin bir mali krizi tetiklemesi artık yüksek bir olasılığa dönüştü. Yeni rejimin önümüzde günlerde izleyeceği politika Londra görüşmelerinde ortaya çıktı. Yaşanması artık kaçınılmaz olan krize karşı bütün yollar IMF ile yapılacak stand- by anlaşmasına çıkıyor.
Kısa bir zaman önce benzer ekonomik göstergelere sahip Arjantin aynı yolu izledi. IMF 50 milyar dolarlık kredi karşılığında, Arjantin'e sert kemer sıkma politikaları dayattı. IMF'nin dayatmaları işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için yıkım anlamına geliyor. Ama sorun burada da bitmiyor. IMF'nin izlenmesini istediği politikalar zaten sorunu çözmekten öte sorunun gerçek kaynağını oluşturuyor. Önümüzdeki aylar krizin açığa çıktığı ve yıkıcı sonuçlarının görüldüğü aylar olarak önem taşıyor. Çözüm olarak gösterilecek IMF ile olası anlaşma, işçi sınıfı için işsizlik, yoksullaşma, geleceksizlik ve açlık anlamı taşıyor.

Krizde halkçı talepleri yükseltmeliyiz

Kriz sadece "bilimsel" ve "teknik" bir mesele değil, siyasi bir meseledir ve siyasi bir yaklaşımı gerekli kılmaktadır. Bu durumda yapılması gereken, kimi halkçı talepleri yükseltmek ve o taleplerin etrafında siyasi güç odaklarını örgütlemektir.

Mazlum ZAFER

Bilindiği gibi, Türkiye'nin ekonomik durumu kötü ve bu durum büyük bir felaket kaçınılmazmış gibi gösterilmeye çalışılıyor. Uzmanlar sağdan sola genel hatlarıyla IMF ile ya da IMF'siz bir IMF/yapısal reform programının kaçınılmaz olduğunu düşünüyor.
Yeni kabinede sermayenin umduğu gibi, ekonominin sorumluluğu uluslararası sermayenin isteklerini tamamen yerine getiren bir teknokratın değil damadın ellerinde olsa da, bu durum ne kadar değişebilir ki?
Kabine açıklandıktan sonra Dolar'ın ve Euro'nun roket gibi yükselmesi muhtemelen uluslararası piyasaların bir uyarısıdır. Erdoğan rejiminin ekonomi konusundaki esneklik payı çok büyük gibi gözükmüyor ve "piyasa sopası"nın bir tehdit unsuru olarak hep devrede olması muhtemeldir.

Krizin faturası kime kesilecek?

Hiç şüphemiz olmasın, krizin faturası halka, emekçilere, işçilere kesilmeye çalışılıyor, çalışılacak da.
Kapitalizmin dünya çapında devam eden durgunluğundan dolayı otoriter-baskıcı rejimlerde bir "kriz çözüm mekanizması" yükselişte.
Git gide sertleşen toplumsal çelişkiler devlet gücüyle baskılanmaya çalışılıyor.
Yeni, daha baskıcı rıza ve zor yöntemlerine başvurularak halk terbiye edilip kemer sıkma politikaları uygulanmaya çalışılıyor.
20.yy'ın birinci yarısında gördüğümüz gibi, sermaye faşist ya da faşizan bir yönetimi tercih edebilir. Emeğe karşı gücünü korumak adına mutlak iktidardan biraz geri durarak, devlete nispi özerklik tanıyabilir. Türkiye orijinalitesine uyumlu bir şekilde benzer bir senaryo bugünkü konjonktürde de mümkün.

Ana akım mantaliteden kopmak

Neoliberalizm, bir iktisadi programdan fazlasını, bir toplumsal paradigmayı da inşa edebilmiş durumda.
Neoliberalizmin baş akidesi "bir alternatifin olmaması"na dair yarattığı inançtır.
Ana akım ekonomistler durmadan hepimizin "aynı gemide" olduğumuzu vurgulayarak, krizin çözümünü tamamen "teknik" bir soruna indirgiyorlar. Sınıfların çıkarları yerine "yanlış" veya "doğru" hamlelerden bahsediyorlar.
Kimi zaman sosyal-demokrat ve sol yazarlar da bu görüşe teslim oluyorlar.
Bu kısır döngüden çıkarak, krizin bütün sınıflar ve zümreler açısından aynı olmadığını vurgulamalıyız.
Kriz sadece "bilimsel" ve "teknik" bir mesele değil, siyasi bir meseledir ve siyasi bir yaklaşımı gerekli kılmaktadır.

Halkçı talepleri dillendirmek ve örgütlemek

Bu durumda yapılması gereken, kimi halkçı talepleri yükseltmek ve o taleplerin etrafında siyasi güç odaklarını örgütlemektir. Bu taleplerden bazıları da hane halkı borçlarının yapılandırılması ve silinmesi. AKP kapitalizmi halkı krediler üzerinden tüketim kültürüne dâhil etmeyi hedefledi ve bugün bunun sonucu olarak borç bataklığında boğulan milyonlarca insan var.
Taleplerimiz asgari ücretin en azından enflasyon oranına göre yükseltilmesi, grev hakkı ve sendikal zanılmasıdır. Borçtan dolayı batan küçük işletmelere yardım fonları verilmesidir. Öte yandan emek ve tarım kooperatiflerine verilen teşviklerin genişletilmesidir. Bunları ve benzer talepleri gerçekten kazanmak için güçlü bir halk hareketi gerekmektedir. İşyeri komiteleri ve mahalle/halk meclisleri bu örgütlemenin omurgası Taleplerden daha önemlisi, talepleri içeren siyasi ve toplumsal paradigma ve program. Talepler tek başlarına ve ayrı ayrı "reformist"tir zaten. Bu kaçınılmaz. Ama bu talepleri demokratik cumhuriyet ve demokratik anayasa paradigmasına oturtup bu talepleri "maddi güç" haline dönüştürebilir, güç dengelerini emeğin

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Mert Can Hepgoncalı
Adres: Hüseyinağa Mah. İstiklal Cad. Balo Sok. No: 29/3 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00